Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Νοεμβρίου 1898 Ἔτος 20ὸν.— Ἀριθ. 50

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημείας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 385)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΕΝΔΕΚΑ ΕΤΗ ΕΙΣ ΟΛΙΓΑΣ ΓΡΑΜΜΑΣ

Ὁ τίτλος τοῦ παρόντος κεφαλαίου φανερόνει, ὅτι αἱ περιπέτειαι τοῦ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ τῶν συντρόφων του μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἰάνας, αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐν τῇ νήσῳ Τσάλαλ διαμονῆς των ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ἀρθούρου Πὺμ καὶ τοῦ Δίρκ Πέτερς, θὰ ἐκτεθῶσιν ἐν συντόμῳ.

Ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ τρεῖς ἄλλοι ναῦται, ὁ Τρίνκλης, ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ Κοβίνος, μετεκομίσθησαν ἀμέσως εἰς τὸ σπήλαιον καὶ ἐκεῖ ἠδυνήθησαν νὰ συνέλθουν ταχέως. Ἡ πεῖνα, καὶ μόνον ἡ πεῖνα, τοὺς εἶχεν ἐξασθενίσῃ εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ τοὺς ἐκλαμβάνῃ τις ὡς νεκρούς. Ἤρκεσε δὲ ὀλίγη τροφὴ καὶ μερικὰ κύπελλα τείου θερμοῦ, ἀναμεμιγμένου μὲ οὐΐσκη, διὰ νὰ ἀνακτήσουν τὰς δυνάμεις των καὶ νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν ζωὴν σχεδὸν αὐτοστιγμεί.

Δὲν θὰ περιγράψω διὰ μακρῶν τὴν συγκινητικωτάτην σκηνήν, ἥτις ἔλαβε χώραν ὅταν ὁ Οὐίλλιαμ ἀνεγνώρισε τὸν ἀδελφόν του Λάν. Ἀρκεῖ μόνον νὰ εἴπω ὅτι τὴν ἠσθάνθημεν εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας, ὅτι ἐκλαύσαμεν ὅλοι, καὶ συγχρόνως ἀνεπέμψαμεν πρὸς τὸν Ὕψιστον θερμοτάτην προσευχὴν εὐχαριστίας. Τόση ἦτο ἡ χαρὰ τοῦ παρόντος, ὥστε δὲν ἐσυλλογιζόμεθα πλέον τοὺς ἀγνώστους κινδύνους τοῦ μέλλοντος... Ἄλλως τε, ἡ θέσις μας δὲν μετεβλήθη διαμιᾶς, διὰ τῆς παρουσίας τῆς λέμβου ἐκείνης, τὴν ὁποίαν εἴχαμεν τώρα εἰς τὴν διάθεσίν μας;

Ὀφείλω νὰ εἴπω, ὅτι ὁ Οὐίλλιαμ Γκύ, πρὶν ἀρχίσῃ τὴν ἱστορίαν του, ἠθέλησε νὰ κούσῃ πρῶτα τὰς ἰδικάς μας περιπετείας. Οὕτω μὲ ὀλίγας λέξεις ἔμαθε τὰ κατὰ τὴν συνάντησιν τοῦ νεκροῦ τοῦ Πάττερσων, τὸ ταξείδιόν μας μέχρι τῆς νήσου Τσάλαλ, τὸ ναυάγιον τοῦ Ἀλβράνους καὶ τέλος τὴν προδοσίαν καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν. Ἔμαθεν ἐπίσης πᾶν ὅ,τι ἐγνώριζεν ὁ Δίρκ Πέτερς σχετικὸν πρὸς τὸν Ἀρθοῦρον Πὺμ, τὸν ὁποῖον ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐνόμιζε νεκρόν, διότι εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι ἐτάφη ὑπὸ τοὺς βράχους τοῦ Κλὸκ-Κλόκ, μετὰ τῶν ἄλλων ναυτῶν τῆς Ἰάνας, μ' ἔκπληξίν του δὲ καὶ χαρὰν ἤκουε τώρα ὅτι εἶχε σωθῇ ἐκ τῆς καταστροφῆς ἐκείνης.

Εἰς τὰς διηγήσεις ταύτας ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ ἀπεκρίθη, συγκεφαλαιώσας τὰ κατὰ τὴν ἑνδεκαετῆ διαμονήν του ἐπὶ τῆς νήσου Τσάλαλ.

Ὡς ἐνθυμεῖσθε, τὴν 8 Φεβρουαρίου 1828, ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς Ἰάνας —ἐκτὸς ἓξ ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον μείνῃ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον ἐπὶ τοῦ πλοίου, — ἀπεβιβάσθη διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ χωρίον Κλὸκ-Κλόκ. Συμπεριλαμβανομένων τοῦ πλοιάρχου Οὐίλλιαμ Γκύ, τοῦ ὑποπλοιάρχου Πάτερσων, τοῦ Ἀρθρούρου Πὺμ καὶ τοῦ Δίρκ, ἦσαν ἐν ὅλῳ τριάκοντα δύο ἄνδρες, ὡπλισμένοι μὲ τυφέκια, πιστόλια καὶ μαχαίρας. Ὁ Τίγρις, ὁ σκύλος τοῦ Πὺμ, τοὺς συνώδευε.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν στενὴν φάραγγα, τὴν μεταξὺ τῶν βράχων, ἡ ὁποία ὡδήγει πρὸς τὸ χωρίον, ὁ ὅμιλος διηρέθη. Ὁ Ἀρθοῦρος Πὺμ, ὁ Δίρκ Πέτερς καὶ ὁ ναύτης Ἄλλεν, εἰσῆλθαν εἰς μίαν χαράδραν, ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ βράχου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης οἱ σύντροφοί των δὲν τοὺς ἐπανεῖδον πλέον.

Μετ' ὀλίγον, τῷ ὄντι, συνέβη ἡ καταστροφή, τὴν ὁποίαν γνωρίζετε. Ὁ ὑπερκείμενος βράχος κατέρρευσεν ἐξαίφνης ὁλόκληρος, καὶ ἔθαψεν ὑπὸ τὰ συντρίμματά του τὸν Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ τοὺς εἰκοσιοκτὼ συντρόφους του. Ἐξ αὐτῶν οἱ εἰκοσιδύο συνετρίβησαν ἀμέσως· οἱ λοιποὶ ἑπτὰ ἐσώθησαν ὡς ἐκ θαύματος, προφυλαχθέντες ὑπὸ τὴν σκέπην εὐρέος κοιλώματος, τὸ ὁποῖον

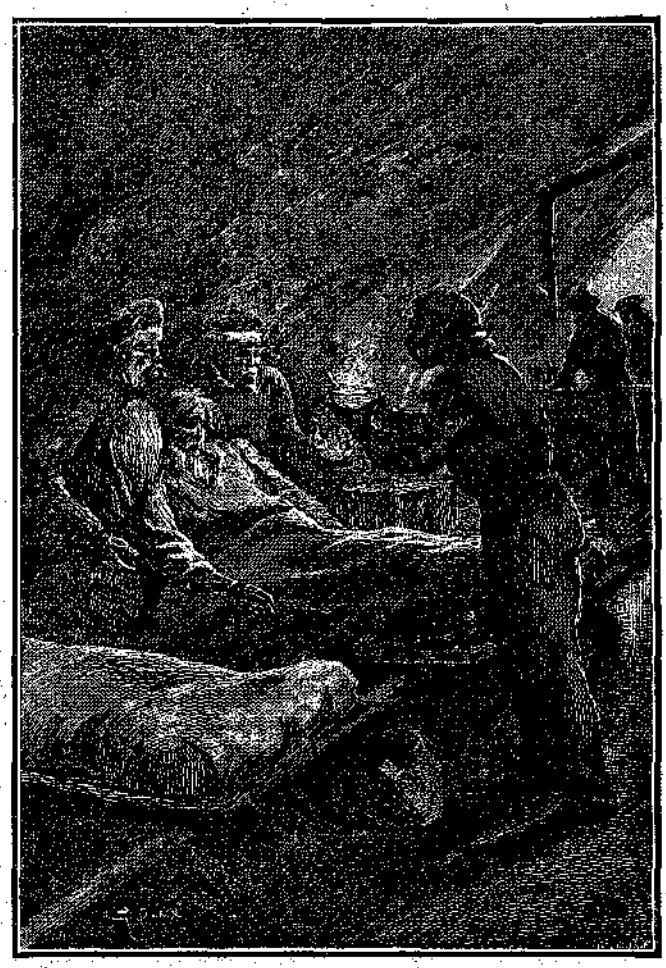

« Ἤρκεσεν ὀλίγη τροφὴ καὶ μερικὰ κύπελλα τείου θερμοῦ. . . . » (Σελ. 393, στήλ. α'.)

ἐσχηματίσθη κατὰ τὴν κατάρρευσιν. Ἦσαν δὲ οὗτοι: ὁ Οὐίλλιαμ Γκύ, ὁ Πάττερσων, ὁ Ροβέρτος, ὁ Τρίνκλης, ὁ Κοβίνος— καὶ ἀκόμη ὁ Φώρψ καὶ ὁ Λέξτων, ἀποθανόντες κατόπι. Ὡς πρὸς τὸν Τίγριν, κανεὶς δὲν ἐγνώριζεν ἂν εἶχε σωθῆ ἢ ὄχι.

Οἱ ἐπιζήσαντες ἐνόμισαν κατ' ἀρχὰς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σεισμοῦ. Κατόπιν ὅμως ἐπείσθησαν, ὅπως καὶ ὁ Ἀρθοῦρος Πύμ, ὅτι ἡ κατάρρευσις ἦτο ἔργον τοῦ ἀπίστου Τόο-Βὶτ καὶ τῶν ὑπηκόων του. Ἐν πρώτοις ἔσπευσαν νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸ κοίλωμα, ὅπου τοῖς ἔλειπε καὶ τὸ φῶς καὶ ὁ ἀήρ. Ὅπως εἰς τὸν πρὸς τὰριστερᾷ βράχον, οὕτω καὶ εἰς τὸν πρὸς τὰ δεξιᾷ, ὑπῆρχε λαβύρινθος, καὶ διὰ τῶν σκοτεινῶν τούτου διαδρόμων ἔρποντες, ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ σύντροφοί του κατώρθωσαν νὰ φθάσουν εἰς ἄλλο σπήλαιον, ὅπου τὸ φῶς καὶ ὁ ἀὴρ εἰσήρχοντο ἀφθόνως. Ἀπὸ ἐκεῖ εἶδον καὶ αὐτοὶ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν ἰθαγενῶν κατὰ τῆς Ἰάνας, καὶ τὴν ἔκρηξιν, ἡ ὁποία ἐπέφερε τὸν θάνατον εἰς χιλίους περίπου ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν τελείαν καταστροφὴν τῆς γολέτας.

Ὁ Τόο-Βὶτ καὶ οἱ ἐπιζήσαντες ἐκ τῶν ὑπηκόων του, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ φαντασθοῦν ὅτι ἐσώθη κανεὶς ἐκ τοῦ πληρώματος τῆς Ἰάνας. Ἐκ τούτου, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ Ἀρθοῦρος Πὺμ καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἠδυνήθησαν νὰ ζήσουν ἀνενόχλητοι εἰς τοὺς λαβυρίνθους τοῦ Κλὸκ Κλόκ, ὅπου ἐτρέφοντο διὰ τοῦ κρέατος κάτι πτηνῶν, τὰ ὁποῖα συνελάμβανον εὐκόλως διὰ τῆς χειρὸς, καὶ διὰ λεπτοκαρύων. Ἡναπτον δὲ πῦρ προστρίβοντες τεμάχια ξύλων ξηρῶν... Ἀλλὰ μετά τινας ἡμέρας εἶδον ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσουν ἀκόμη ἐπὶ πολὺ τὴν ζωὴν ταύτην. Μετ' ὀλίγον τὰ πτηνὰ θὰ ἐτελείωναν, κατόπι δὲ καὶ τὰ λεπτοκάρυα. Καὶ ἂν δὲν ἤθελον νὰ ποθάνουν ἐκεῖ μέσα ἐκ τῆς πείνης, ἂν ὄχι ἐκ τῆς δίψης — διότι μία πηγὴ τοῖς ἐπρομήθευεν ἀρκετὸν καὶ διαυγὲς ὕδωρ, —ἔπρεπεν ἐπὶ πάσῃ θυσίᾳ νὰ ἐξέλθουν ἐκ τοῦ λαβυρίνθου, νὰ φθάσουν εἰς τὴν παραλίαν, καὶ νὰ φύγουν, καταλαμβάνοντες διὰ τῆς βίας κανὲν τσαλαλικὸν πλοιάριον. Γνωρίζομεν ἤδη ὑπὸ ποίας περιστάσεις κατώρθωσαν τοῦτο ὁ Ἀρθοῦρος Πὺμ καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς, μετὰ ὀκταήμερον μόνον διαμονὴν ἐν τῷ λαβυρίνθῳ.

Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι εἶχον παρέλθῃ δεκαπέντε ἡμέραι, καὶ ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ μετὰ τῶν συντρόφων του δὲν εἶχον εὕρῃ ἀκόμη τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάμουν τὸ ἴδιον. Καὶ ἴσως θὰ εὕρισκον εἰς τὸ κρησφύγετον ἐκεῖνο οἰκτρὸν θάνατον, ἂν αἴφνης, τὴν 22 Φεβρουαρίου, δὲν ἐπήρχετο σημαντικὸν γεγονός, τὸ ὁποῖον μετέβαλε διαμιᾶς τὴν θέσιν των.

Τὴν πρωΐαν ἐκείνην, ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ ὁ Πάττερσων, ἐκάθηντο, παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου των ἀνήσυχοι, συνομιλοῦντες περὶ τοῦ πρακτέου. Ἔξω ἔβλεπον μεγάλας τινὰς χελώνας· αἱ ὁποῖαι εἴρπον ἐπὶ τῆς παραλίας, θὰ ἦτο εὐτύχημα ἂν ἠδύναντο νὰ τας συλλάβουν, διότι ἀπό τινων ἡμερῶν ἐτρέφοντο ἀποκλειστικῶς καὶ ἰσχνότατα μὲ λεπτοκάρυα. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐξέλθουν, ἀφ' οὗ ἑκατοντάδες ἰθαγενῶν εὑρίσκοντο ἐκεῖ ἐπὶ τῆς παραλίας, πηγαινοερχόμενοι, ἐργαζόμενοι, φωνάζοντες τὸ αἰώνιόν των ἐκεῖνο: Τ ε κ ε λ ί - λ ί!;

Ἐξαίφνης τὸ πλῆθος ἐκεῖνο συνεταράχθη... Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία ἔφευγον προτροπάδην καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Μερικοὶ μάλιστα ἔσπευσαν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰ πλοιάριά των, ὡς ἐὰν φοβερός τις κίνδυνος τοὺς ἠπείλει ἐκ τῆς ξηρᾶς...

Τί συνέβαινε;

Ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐνόησαν μετ' ὀλίγον τὸ αἴτιον τῆς ταραχῆς καὶ τοῦ φόβου ἐκείνου. Ἓν ζῷον, ἓν τετράποδον λευκόν, —τὸ χρῶμα τὸ ὁποῖον φοβοῦνται δεισιδαιμόνως οἱ ἰθαγενεῖς τῆς νήσου Τσάλαλ,—ἐρρίφθη μαινόμενον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁμίλου καὶ ἤρχισε νὰ δαγκάνῃ δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ἐκβάλλον ἀπὸ τὸ στόμα του λευκὸν ἀφρὸν καὶ φρικώδῃ οὐρλιάσματα... Καὶ οἱ ἰθαγενεῖς ἀνίσχυροι ἐκ τοῦ τρόμου νάμυνθῶσι κατὰ τοῦ λευκοῦ ζώου, ἐτράπησαν εἰς ἄτακτον φυγὴν ἀναπράζοντες: ἀ ν α - μ ό ο - μ ό ο! καὶ λ ά μ α - λ ά μ α!

Καὶ τὸ λευκὸν ζῷον ἦτο ὁ Τίγρις!... Εἶχε σωθῆ ἐκ τῆς καταστροφῆς καὶ κατέφυγεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς νήσου· καὶ ἀφ' οὗ ἐπί τινας ἡμέρας περιεπλανήθη εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Κλόκ-Κλόκ, ἐπανήρχετο ἤδη, ἐνσπείρων τὸν τρόμον μεταξὺ τῶν ἀγρίων... Ἐνθυμεῖσθε, ὅτι μίαν φορὰν εἶχε παρουσιάσῃ συμπτώματα ὑδροφοβίας, εἰς τὸ κύτος τοῦ Κ ρ ά - μ π ο υ; Ἔ, αὐτὴν τὴν φορὰν ἦτο ἀληθινὰ λυσσασμένος καὶ ἠπείλει μὲ θανατηφόρα δήγματα ὅλον τὸν πληθυσμὸν τῆς νήσου.

Κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸν φονεύσῃ· ὅλοι εἶχον παραλύσῃ ἐκ τοῦ τρόμου πρὸ τοῦ λευκοῦ... καὶ ἐζήτησαν σωτηρίαν εἰς τὴν φυγήν. Οὕτως ἐγκατέλειψαν ὄχι μόνον τὸ χωρίον, ἀλλὰ καὶ τὴν νῆσον, διαπαντός. Ὁ Τόο-Βὶτ καὶ ὁ Βάμπος, οἱ μεγιστάνες οὕτως εἰπεῖν τοῦ Κλὸκ Κλόκ, καθὼς καὶ πλῆθος λαοῦ, εἶχον ἤδη καταφύγῃ διὰ τῶν πλοιαρίων εἰς τὰς γειτονικὰς νήσους. Ὀλίγαι τινὲς ἑκατοντάδες ἰθαγενῶν εἶχον μείνῃ κατ' ἀνάγκην εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ, ἐλλείψει μέσου φυγῆς. Ὅσοι ἐξ αὐτῶν εἶχον δειχθῆ ὑπὸ τοῦ Τίγριδος, προσεβλήθησαν μετά τινας ἡμέρας ὑπὸ λύσσης· καὶ τότε —θέαμα ἀποτρόπαιον,—ἐρρίφθησαν κατὰ τῶν ἄλλων καὶ τους ἐξέσχισαν διὰ τῶν ὀδόντων. Οἱ σωροὶ τῶν ὀστῶν, τοὺς ὁποίους εἴδαμεν εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Κλὸκ Κλόκ, ἦσαν τὰ λείψανα τῶν ἀγρίων τούτων, κατακείμενα ἐκεῖ πρὸ ἐνδεκαετίας! Ὡς πρὸς τὸν δυστυχῆ σκύλον, καὶ οὗτος εἶχε ψοφήσῃ, εἰς μίαν γωνίαν τῆς ἀκτῆς ἐκείνης, ὅπου ὁ Δίρκ Πέτερ ἀνεῦρεν, ὡς ἐνθυμεῖσθε, τὸν σκελετόν του, φέροντα ἀκόμη περιλαίμιον, ἐφ' οὗ ὑπῆρχε χαραγμένον τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρθούρου Πύμ...

Τότε μόνον ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐτόλμησαν νὰ ἐξέλθουν ἐκ τοῦ κρησφυγέτου των. Ὅλη ἡ νῆσος ἦτο πλέον εἰς τὴν διάθεσίν των, καὶ ἠδύναντο νὰ ζήσουν ἐκεῖ ἀνέτως, ἀναμένοντες μόνον τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ φύγουν. Ἐγκαθιδρύθησαν ἐπὶ τῆς βορειοδυτικῆς ἀκτῆς,—ἐντὸς σπηλαίου, ὁμοίου μὲ τὸ ἰδικόν μας,—διότι ἐκ τοῦ χωρίου δὲν ἐφαίνετο ἡ θάλασσα, καὶ ἤθελον πάντοτε νὰ την βλέπουν, μὲ τὴν ἐλπίδα,—τὴν ἀμυδροτάτην φεῦ!—ὅτι κανὲν πλοῖον ἠδύνατο νὰ προσεγγίσῃ τὴν νῆσον Τσάλαλ καὶ νὰ τους παραλάβῃ. Ἄλλως τε ἦτο ἀδύνατον νὰ κατασκευάσουν μόνοι των πλοιάριον, ἐλλείψει τῶν ἀπαιτουμένων ἐργαλείων.

Ἐκεῖ λοιπὸν, εἰς τὸ σπήλαιον τῆς βορειοδυτικῆς ἀκτῆς, οἱ ἑπτὰ ναυαγοὶ τῆς Ἰάνας ἔζησαν ἐπὶ ἔτη μακρά. Οὐδὲν ἄλλο εἶχον νὰ πράξουν, εἰμὴ νὰναμένουν... καὶ ἀνέμενον. Δὲν εἶχον φόβον νὰ τοις λείψουν αἱ ζωοτροφίαι. Τὸ ἔδαφος τῆς νήσου Τσάλαλ τότε ἀκόμη ἦτο εὐφορώτατον, ἐκτὸς τούτου εἶχον μείνῃ πολλὰ καὶ ἐκ τῶν κατοικιδίων ζῴων, τὰ ὁποῖα ἔτρεφον οἱ ἰθαγενεῖς. Καὶ τὴν μονοτονίαν τῆς ζωῆς ταύτης, ἐπὶ ἕνδεκα ὅλα ἔτη, οὐδὲν ἐπῆλθε νὰ ταράξῃ. Οὐδεὶς κίνδυνος τοὺς ἠπείλησε ποτέ. Μόνον, ὅτι ἐφόσον παρήρχοντο τὰ ἔτη, ἔχανον βαθμηδὸν τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ πλοῖον διὰ νά τους παραλάβῃ. Καὶ ἐπὶ τέλους ἀπηλπίσθησαν ἐντελῶς.

Τὸν Μάϊον τοῦ ἔτους 1839, — ὅπως κατ' ἔτος, τὴν ἰδίαν ἐποχήν,—ἤρχισαν νὰ φαίνωνται οἱ πλωτοὶ πάγοι τοὺς ὁποίους τὸ ρεῦμα παρέσυρε πρὸς βορρᾶν.

Μίαν ἡμέραν, εἷς τῶν ἑπτὰ ἐκείνων δυστυχῶν, δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπήλαιον. Τὸν ἐκάλεσαν, τὸν ἀνέμειναν, τὸν ἐζήτησαν... Τίποτε! Δὲν ἐφαίνετο, δὲν ἔμελλε νὰ φανῇ ποτέ. Ὑπέθεσαν ὅτι θὰ τοῦ συνέβη κανὲν δυστύχημα, ὅτι, τὸ πιθανώτερον, θὰ ἐπνίγη.

Ἦτο ὁ Πάττερσων, ὁ ὑποπλοίαρχος τῆς Ἰάνας, ὁ πιστὸς σύντροφος τοῦ Οὐίλλιαμ Γκύ... Ὁποία λύπη διὰ τοὺς ναυαγοὺς ἡ ἐξαφάνισις αὐτῆ!

Καὶ τώρα μόλις ἐμάνθανεν ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ ὅτι ὁ Πάττερσων—ὑπὸ ποίας περιστάσεις οὐδεὶς ποτε ἔμαθεν,— εἶχε παρασυρθῆ εἰς τὴν θάλασσαν ἐφ' ἑνὸς ὀ-

γκοπάγου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ ἀπέθανεν ἐκ τῆς πείνης. Τὰ λοιπὰ εἶνε γνωστά.

Τὸ πρῶτον τοῦτο δυστύχημα ἠκολούθησαν καὶ ἄλλα. Πέντε μῆνας μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Πάττερσων, σεισμὸς φοβερὸς ἀνεστάτωνε τὸ ἔδαφος τῆς νήσου Τσάλαλ καὶ κατέστρεφεν ἐντελῶς τὸ πρὸς δυσμὰς ἀρχιπέλαγος. Ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ πέντε σύντροφοί του θ' ἀπέθνησκον βεβαίως ἐκ τῆς πείνης, ἂν δὲν εὕρισκον τὸ μέσον νὰ φύγουν ἐκ τῆς νήσου ἐκείνης, ἡ ὁποία δὲν ἦτο εἰς θέσιν πλέον νὰ τους θρέψῃ...

Μετὰ δύο ἡμέρας, ἡ θεία Πρόνοια τοῖς ἔστειλε μίαν λέμβον. Προῆρχετο βεβαίως ἔκ τινος τῶν γειτονικῶν νήσων, καὶ τὸ ρεῦμα τὴν ἔφερε σχεδὸν μέχρι τοῦ σπηλαίου των.

Ἐφόρτωσαν ἀμέσως εἰς τὴν λέμβον ταύτην ὅσα τρόφιμα ἠμποροῦσε νὰ χωρέσῃ, εἰσῆλθον καὶ αὐτοί, καὶ ἐγκατέλειψαν διαπαντὸς τὴν νῆσον Τσάλαλ.

Δυστυχῶς ἔπνεε τότε ἄνεμος σφοδρότατος, ὀφειλόμενος εἰς τὸν πρόσφατον σεισμόν, ὁ ὁποῖος εἶχε συνταράξῃ ὄχι μόνον τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀτμοσφαῖραν. Καὶ ὁ ἄνεμος οὗτος, κατὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἦτο δυνατὸν νὰντιπαλαίσουν, παρέσυρε τὴν λέμβον πρὸς νότον, παραδώσας αὐτὴν εἰς τὸ ρεῦμα, τὸ ὁποῖον ὡδήγησε καὶ τὸν ὀγκοπαγόν μας μέχρι τῆς ἀκτῆς τῆς Χώρας Ἀλβράνου.

Ἐπὶ τρεῖς σχεδὸν μῆνας οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι ἐφέροντο διὰ τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης, χωρὶς νὰ ἠμποροῦν νὰλλάξουν διεύθυνσιν. Μόλις τὴν 2 Ἰανουαρίου τοῦ παρόντος ἔτους 1840, παρετήρησαν μίαν γῆν—ἐκείνην ἀκριβῶς, τὴν ὁποίαν ἔδρεχε πρὸς ἀνατολὰς ὁ Πορθμὸς τῆς Ἰάνας. Καὶ ἀπὸ τὴν Χώραν τοῦ Ἀλβράνου ἀπεῖχε μόλις πεντήκοντα μίλλια. Ναί, τόση μόνον ἀπόστασις μᾶς ἐχώριζεν ἀπὸ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἤλθομεν ζητοῦντες τόσῳ μακρὰν καὶ τοὺς ὁποίους δὲν ἠλπίζομεν νὰ εὕρωμεν πλέον!

Ἐκεῖ προσήραξαν ἐπὶ τέλους καὶ ἀπεβιβάσθησαν. Ἀλλ' ὁποία διαφορὰ ἀπὸ τὴν νῆσον Τσάλαλ-τὴν πρὸ τοῦ σεισμοῦ,—ἢ μᾶλλον ὁποία ὁμοιότης μὲ τὴν Χώραν Ἀλβράνου! Ἔδαφος ἄγονον, ξηρόν, ἄμμος καὶ βράχοι, καὶ οὔτε δένδρα, οὔτε θάμνοι, οὔτε χλόη! Αἱ ζωοτροφίαι τῶν ναυαγῶν εἶχον τελειώσῃ, καὶ ἐτρέφοντο τόσον ἰσχνῶς, ὥστε δύο ἐξ αὐτῶν δὲν ἠμπόρεσαν νὰνθέξουν περισσότερον: ὁ Φὼρψ καὶ ὁ Λέξτων ἀπέθανον ἐξ ἀσιτίας.

Οἱ τέσσαρες ἄλλοι δὲν ἠθέλησαν νὰ μείνουν οὔτε στιγμὴν εἰς τὴν γῆν ἐκείνην, τὴν ἄξενον. Μὲ τὰς ὀλίγας ζωοτροφίας, αἱ ὁποῖαι τοῖς ἔμενον, ἐπεβιβάσθησαν πάλιν τῆς λέμβου καὶ διὰ δευτέραν φορὰν ἀφέθησαν εἰς τὸ ρεῦμα...

Οὕτως ἐταξείδευσαν ἐπὶ εἰκοσιπέντε ἀκόμη ἡμέρας. Αἱ τροφαὶ των ἐξηντλήθησαν ἐντελῶς· καὶ βεβαίως θὰπέθνησκον, διότι εἶχον νὰ φάγουν τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρας... ὅταν ἡ λέμβος των, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας κατέκειντο ἀναίσθητοι, ἐφάνη ἐξωθεν τῆς Χώρας Ἀλβράνου.

Πρῶτος τὴν εἶδεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ὁ δὲ Δίρκ Πέτερς, ριφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν, κατώρθωσε νὰ τὴν φθάσῃ καὶ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἀκτήν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ μιγὰς ἔθετε τὸν πόδα ἐντὸς τῆς λέμβου, ἀνεγνώρισε τὸν πλοίαρχον τῆς Ἰάνας καὶ τοὺς ναύτας Ροβέρτον, Τρίνκλην καὶ Κοβίνον. Βεβαιωθεὶς ὅτι ἀνέπνεον ἀκόμη, ἔλαβε τὰς κώπας, διηυθύνθη πρὸς τὴν ξηράν, καὶ ὅταν δὲν ἀπεῖχε παρὰ ὀλίγον, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν τοῦ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ μᾶς ἐφώναξε:

— Ζῇ!.. Ζῇ..

Καὶ τώρα οἱ δύο ἀδελφοὶ εὑρίσκοντο συνηνωμένοι εἰς τὴν ἔρημον, τὴν ἀπρόσιτον ἐκείνην γωνίαν τῆς Χώρας Ἀλβράνου!

[Ἕπεται συνέχεια]

Γρ. Ξενοπουλος

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

(Ἐπίλογος)

Ἀγαπητοί μου,

ΥΤΗ λοιπὸν ἦτο ἡ Ἀγωγὴ τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων, ὅπως τὴν εἴδαμεν εἰς τὰς τέσσαρας προηγουμένας ἐπιστολάς, καὶ αὐτὰ ὅλα πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψει σας ὅσοι θὰναγνώσετε ἢ θὰ ἐπαναλάβετε τὸν Π ρ ό α ν τ α τ ὸ ν Ν ι κ ί ο υ,— διότι δὲν εἶνε ἐκ τῶν βιβλίων, τὰ ὁποῖα ἀναγινώσκει κανεὶς μόνον μίαν φορά...

Καὶ τώρα ἐπιστρέφομεν ἀπὸ τὸ ὡραῖον προσκύνημά μας, καὶ ἐπαναβλέπομεν τὰς νέας Ἀθήνας, καὶ ἐξακολουθοῦμεν τὴν σύγχρονον Ἀγωγήν, τὴν ὁποίαν πρὸς στιγμὴν διέκοψε τὸ ὄνειρον τῆς Ἀρχαίας.

Ὁποία διαφορά, ἀγαπητοί μου! Πόσον εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ τόσον ὡραία καὶ διὰ μικροὺς καὶ μεγάλους, παρῆλθεν ἀνεπιστρεπτεί!... Ἂς προσπαθήσωμεν τοὐλάχιστον νὰ ἐπωφεληθῶμεν ἀπὸ τὴν σπουδήν της, νὰ διδαχθῶμεν ἀπὸ τὸ παράδειγμά της, νὰ φωτισθῶμεν ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας, τὰς ὁποίας ἀκόμη σκορπίζει τὸ ἀθάνατον ἐκεῖνο φῶς!

Εἴδομεν πόσον εὔκολος, πόσον ἄνετος, πόσον ἐλευθέρα, πόσον ἀνθρωπινὴ ἦτο ἡ ἀρχαία Ἀγωγή. Πρῶτον, διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀκόμη δὲν εἶχον προοδεύσῃ αἱ Ἐπιστῆμαι, δὲν εἶχον πολλαπλασιασθῆ αἱ γνώσεις, τὰς ὁποίας ὤφειλε νὰποκτήσῃ τις. Τοὺς μαθητὰς λοιπὸν δὲν τους ἐφόρτωναν μὲ μαθήματα χιλίων εἰδῶν ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ. Εἰς ὀλίγον καιρὸν καὶ μὲ ὀλίγον κόπον ἠμποροῦσε κανεὶς νὰποκτήσῃ ὅλας τὰς γνώσεις τῶν συγχρόνων του, καὶ σπουδάζων, νὰ ἔχῃ πολλὰς ὥρας ἐλευθέρας διὰ νὰ χαίρεται καὶ τὴν ζωήν. «Εὐτυχὴς ἐποχή,—λέγει ἕνας γάλλος σοφός, ὁ Παῦλος Ζιράρ, ὁ ὁποῖος ἐμελέτησεν εἰδικῶς τὰ κατὰ τὴν Ἀθηναϊκὴν Ἀγωγήν,—εὐτυχὴς ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἀνθρωπότης δὲν εἶχε καταβληθῆ ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἐφευρέσεων καὶ τῆς ἱστορίας αὐτῆς, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ἐκπαιδευθῇ, χωρὶς νὰπαρνηθῇ τὰ ἀγαθὰ τοῦ βίου!»—Ἔπειτα, (καὶ τοῦτο εἶνε τὸ κυριώτερον,) διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ ἐκπαίδευσις δὲν εἶχε τὸν χαρακτῆρα τῆς σημερινῆς. Ὁ ἐλεύθερος πολίτης δὲν ἐσπούδαζε διὰ νὰ πωλήσῃ τὰς γνώσεις του, διὰ νὰ τὰς κάμῃ ἐπάγγελμα· ἁπλῶς καὶ μόνον ἐσπούδαζε διὰ νὰ βελτιώσῃ τὸν ἑαυτόν του, διὰ νὰ μορφώσῃ τὴν ψυχήν του καὶ τὸ σῶμά του, διὰ νὰ γίνῃ τέλειος ἄνθρωπος. Σᾶς εἶπα εἰς προηγουμένην μου ἐπιστολὴν, ὅτι τότε οὔτε ἐξετάσεις ἐγίνοντο, οὔτε διπλώματα ἐδίδοντο. Κανεὶς δὲν ἐμάνθανε γράμματα, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ γίνῃ διδάσκαλος, κανεὶς δὲν ἐμάνθανε μουσικὴν διὰ νὰ ζήσῃ ὡς αὐλητὴς ἢ κιθαριστής, κανεὶς δὲν ἐτελειοποιεῖτο εἰς τὴν γυμναστικήν, διὰ νὰ γίνῃ ἀθλητὴς ἐξ ἐπαγγέλματος. Βεβαίως, ἂν κανεὶς ἐδυστύχει, ἂν ἔχανε τὴν περιουσίαν του, ἠδύνατο νὰ ζήσῃ ἐντίμως διὰ τῶν γνώσεων τὰς ὁποίας νέος ἔλαβε. Ἀλλὰ σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι αὐτὸς δὲν ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς παιδείας—ὅπως δυστυχῶς θεωρεῖται σήμερον. Τότε ἀκόμη εἶχεν ὅλην του τὴν ἰσχὺν τὸ γνωμικὸν «ἡ παιδεία ἐν μὲν ταῖς εὐτυχίαις κόσμος, ἐν δὲ ταῖς ἀτυχίαις καταφυγή.» Εἰς τοῦτο προσθέσατε καὶ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο σημαντικὸν γνώρισμα, δηλαδὴ τὴν ἐκ παραλλήλου ἀνάπτυξιν σώματος καὶ πνεύματος περὶ τῆς ὁποίας σᾶς ἔλεγα προχθές, καὶ θὰ ἔχετε πλήρη τὸν χαρακτῆρα τῆς Ἀγωγῆς τῶν Ἀρχαίων Ἀθηναίων καὶ ἐν γένει τῶν Ἑλλήνων,

καὶ πλήρη τὴν διαφοράν, τὴν ὁποίαν παρουσιάζει παραβαλλομένη πρὸς τὴν σύγχρονον ἀγωγήν.

Τὸ παρελθὸν δὲν ἐπανέρχεται, σᾶς τὸ εἶπα. Ἀδύνατον νὰ παραδεχθῶμεν σήμερον ἐντελῶς παρόμοιον σύστημα ἀγωγῆς. Ἄλλος ὁ ὀργανισμὸς τῆς συγχρόνου κοινωνίας, ἄλλαι αἱ συνθῆκαι καὶ αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ βίου, ἄλλος ὁ χαρακτὴρ τῆς Ἀγωγῆς. Ἀλλ' ὅσον ἠμποροῦμεν, ἡμεῖς οἱ ἀπόγονοι τοὐλάχιστον, ἂς μιμηθῶμεν τοὺς προγόνους. Ἂς μὴ παραμελῶμεν τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν βελτίωσιν τοῦ σώματος, καὶ ὅσην σημασίαν δίδομεν εἰς τὰ μαθήματα, ἄλλην τόσην ἂς δίδωμεν καὶ εἰς τὴν γυμναστικήν. Ἂς μὴ ἐκλαμβάνωμεν τὴν παιδείαν ὡς μέσον βιοποριστικὸν, ἀλλὰ πρωτίστως καὶ κυρίως ὡς μέσον ἠθικῆς τελειοποιήσεως. Κατὰ βάθος καὶ κατ' οὐσίαν ἡ Ἀγωγὴ εἶνε πάντοτε μία καὶ ἡ αὐτή. Ὁ Ζιράρ λέγει : « Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, ὡς καὶ ἐν ταῖς ἀρχαίαις Ἀθῆναις, ὑπάρχει ἄλλη Ἀγωγὴ ἀπὸ ἐκείνην, ἡ ὁποία ἄγει πρὸς τὴν Ἀρετήν;»

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 389)

— Πᾶμε πρῶτον νὰ δειπνήσωμεν, εἶπεν ὁ κύριος Δούμανης, καὶ ὕστερα λογαριαζόμεθα. Ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὸ κιβώτιον. . . Δόσε μού το, φίλτατε Γαζῆ, θὰ το φυλάξω καλλίτερ' ἀπὸ σέ.

— Μηλιά, δόσε μου τὸ χέρι σου, εἶπεν ὁ νέος. Πρέπει νὰ εἶσαι κουρασμένη.

— Εἶμαι ὀλίγον, κύριε . . . ἀλλὰ δὲν ἐτολμοῦσα . . .

Τότε ὁ Ἀνδρέας ἐπῆρε τὸ χέρι τῆς Μηλιᾶς καὶ τὸ ἐπέρασεν εἰς τὸν βραχίονά του. Ἐξεκίνησαν. Ὁ Ζοζὸς εἶπε πρὸς τὸν κ. Δούμανην :

— Νά ἡ ἄμαξα !

Καὶ ἔδειχνεν ἕνα σημεῖον μελανόν, τὸ ὁποῖον μόνον οἱ διάπεραστικοὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ μαύρου ἦτο δυνατὸν νὰ διακρίνουν.

Ὅταν ἔφθασαν καὶ ἐκάθησαν ὅλοι εἰς τὸ ἁμάξι,

— Γρήγορα, Πέτρε ! εἶπεν ὁ κ. Δούμανης πρὸς τὸν ἁμαξηλάτην. Θά μας πᾷς εἰς τὸ Ξενοδοχεῖο ποῦ ἐπρωτοπήγαμε. Ἔχουμε ὅλοι μιὰ πεῖνα φοβερή. Ἀλήθεια, Γιαννάκη ;

— Ἀλήθεια, κύριε· ἀπήντησεν ὁ μικρός. Ἀπὸ τὴν πολλὴ πεῖνα ποῦ ἔχω, μοῦ φαίνεται πῶς δὲν πεινῶ πειά.

— Ἂν θέλετε, κύριε, νὰ πάρετε κάτι τι, ὦς που νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖο, ἔλεγεν ὁ Ζοζὸς κόπτων εἰς φέτας ἕνα ψωμὶ καὶ ἕνα περίφημον ζαμπόνι, καὶ ἑτοιμάζων ποτήρια καὶ μπουκάλια.—Πάρε αὐτά, Γιαννάκη, εἶπεν ὕστερα πρὸς τὸν φίλον του, καὶ δόσε τα εἰς τοὺς κυρίους.

Ὁ μικρὸς ἔγονάτισεν ἐπάνω εἰς τὸ κάθισμά του καὶ ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν κ. Δούμανην ἕνα δίσκον, λέγων :

— Δοκιμάσατε αὐτὸ τὸ ζαμπόνι, κύριε, νὰ ἰδῆτε τί ὡραῖο ποῦ εἶνε.

— Καὶ πῶς τὸ ξέρεις ἐσύ ; εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Φαίνεται ὅτι τὸ ἐδοκίμασες πρὶν ἀπὸ ἐμέ . . . γιατὶ τὸ στόμα σου εἶνε γεμάτο . . .

— Ἕνα μικρὸ κομματάκι ἐπῆρα. Εἶχε κοπῆ ἄσχημα, καὶ ὁ Ζοζὸς δὲν ἤθελε νὰ το παρουσιάσῃ ἔτσι εἰς τοὺς κυρίους. Ἀλήθεια, Ζοζό ;

— Ναί· ἔπρεπε ὅμως νὰ περιμένῃς νὰ φάγουν πρῶτα οἱ κύριοι !

Τὸ ζαμπόνι τοῖς ἐφάνη ἐξαίσιον καθὼς καὶ τὸ κρασί.

— Εὖγε, Ζοζό, ἡ ἰδέα σου ἦτο λαμπρά, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Μᾶς ἔκαμες νὰ ἐορτάσωμεν τὴν καλὴν ἔκβασιν τοῦ ταξειδίου μας. . . Ἔ, δὲν ὁμιλεῖς, Ἀνδρέα ; ἄλλος ἦλθες, καὶ ἄλλος γυρίζεις, βλέπω . . . Ἐγὼ δὲν σε ἤξευρα ποτὲ μελαγχολικόν.

— Δὲν εἶμαι μελαγχολικός, ἀπήντησεν ὁ νεαρὸς οἰκοδιδάσκαλος. Σκέπτομαι μόνον . . . σκέπτομαι ὅτι τὸ κιβώτιον ἀνήκει εἰς τὰ παιδιά.

— Ὄχι, φίλε μου, εἶνε ἡ κληρονομία σου· τὸ πιστοποιεῖ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ προπάππου σου.

— Ὅμως, ἂν δὲν ἦταν ἡ Μηλιὰ καὶ ὁ ἀδελφός της, ἡ κληρονομία μου θὰ ἔμενεν ἀκόμη θαμμένη μέσα εἰς τὸν Βράχον, καὶ θα ἤμουν πτωχός, ὅπως ὑπῆρξα πάντοτε !

— Καὶ πῶς ἠμποροῦμεν νὰ πάρωμεν ἡμεῖς ὅ,τι σᾶς ἀνήκει ; εἶπε τότε ἡ Μηλιά. Τὸ κιβώτιον αὐτὸ ἦτο κτῆμα τοῦ προπάππου σας· εἶνε ἰδικόν σας.

— Φθάνει τώρα ἡ συζήτησις, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Νά, ἐφθάσαμεν κιόλα. Ζοζό, νὰ παραγγείλῃς ἕνα καλὸ δεῖπνο, γιατὶ τὸ ζαμπόνι σου μοῦ ἄνοιξε πειὸ πολὺ τὴν ὄρεξι· ἀλλὰ ἂν θέλετε νὰ με ἀκούσετε, Ἀνδρέα, καὶ σεῖς παιδιά, ἀπόψε οὔτε λέξι γιὰ τὸ θησαυρό. Ἔχουμε καιρὸ νὰ μιλήσουμε, ὅταν θὰ φθάσουμε 'στὴ Λάνδη . . . Ἂν θέλῃ ὁ Γιαννάκης, εἰμπορεῖ νὰ δειπνήσῃ μαζί μας.

— Ἂν μού το ἐπιτρέπετε, θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ δειπνήσω μὲ τὸν Ζοζόν, εἶπεν ὁ μικρός.

— Ὅπως θέλῃς, παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ κ. Δούμανης.

— Γιαννάκη ! τ' εἶνε αὐτά ; ποιὸς σ' ἔμαθε νὰ εἶσαι τόσον ἀγενής ; εἶπεν ἡ Μηλιά.

— Μὰ ἐσὺ δὲν μου εἶπες νὰ μὴ λέγω ποτὲ ψεύματα ;

— Μή τον μαλώνῃς. Μηλιά ! Τοῦ ἐπιτρέπω νὰγαπᾷ τὸν Ζοζὸν καλλίτερα ἀπὸ ἐμέ, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης.

Τὸ δεῖπνον δὲν ἦτο περίφημον. Διότι τὸ Ξενοδοχεῖον ἐκεῖνο δὲν ἐφημίζετο διὰ τὴν μαγειρικήν του. Ἀλλ' αὐτὸ δέν τους ἐμπόδισε νὰ φάγουν εὐθυμότατα καὶ νὰ πιοῦν εἰς ὑγείαν τοῦ κ. Γαζῆ, ὁ ὁποῖος ἤυρε τὸν θησαυρόν του, καὶ τῆς Μηλιᾶς εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέδιδαν ὅλην τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ταξειδίου. Καὶ ἐπιτέλους ἐχωρίσθησαν διὰ νὰ κοιμηθοῦν, κατευχαριστημένοι.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν,—καὶ ἦτο μία θαυμασία ἡμέρα,—οἱ ταξειδιῶται εὑρέθησαν πάλιν μέσα εἰς τὴν ἅμαξαν μὲ τὰ τέσσαρα ἄλογα, διευθυνόμενοι πρὸς τὴν Λάνδην.

Πρὶν νὰ φθάσουν ἀκόμη εἰς τὸν τελευταῖον σταθμόν, ὁ Γιαννάκης ἐστράφη διὰ νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν κύριόν του. Ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ, ἐμάντευε κανεὶς ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ζητήσῃ κάτι.

— Κύριε, εἶπε, ὁ Πέτρος λέγει πῶς τὰ ἄλογα θέλουν λίγο ἄχερο . . . Ἂν θέλετε, ἔχει πολὺ 'στὸ Σταθμὸ τῆς Χωροφυλακῆς. . . ἄ, ὄχι, ἔχαμα λάθος, 'στὸ Ξενοδοχεῖο τοῦ Πρασίνου Σταυροῦ ἤθελα νὰ 'πῶ . . .

— Πολὺ καλά· ἂς πᾶμε !

Ὕστερ' ἀπὸ μισὴν ὥραν, ἡ ἅμαξα εἰσήρχετο εἰς ἓν χωρίον καὶ ἔτρεχε μὲ κρότον πολὺν εἰς ἕνα στενὸν δρόμον κακοστρωμένον. Γυναῖκες καὶ παιδιὰ ἐβγῆκαν εἰς τὰ κατώφλια τῶν θυρῶν, διὰ νὰ θαυμάσουν τὰ τέσσερα ἄλογα καὶ τὸν μαῦρον ὑπηρέτην.

Ἡ ἅμαξα ἐστάθη εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Πρασίνου Σταυροῦ, καὶ οἱ ἐπιβάται κατέβησαν.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Γιαννάκης, μοῦ δίδετε τὴν ἄδειαν νὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε κάτι φίλους ποῦ ἔχομεν ἐδῶ ἐγὼ καὶ ἡ Μηλιά ;

— Τὰ παιδιὰ τοῦ Ἐνωμοτάρχου, πού μας ἐλέγατε προτήτερα ; ἠρώτησεν ὁ κ. Δούμανης.

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἄ, κ' ἐγὼ θέλω νὰ γνωρίσω τὴν γυναῖκά του πού σας ἐπεριποιήθη μὲ τόσην καλωσύνην.

— Ἐλᾶτε μαζί μας, κύριε, εἶπεν ἡ Μηλιά.

— Ὄχι· ἐγὼ θὰ ἔλθω ὑστερώτερα· πηγαίνετε πρῶτα σεῖς, νὰ μιλήσετε μόνοι.

Τότε τὰ δύο ἀδέλφια διέσχισαν τὸ χωρίον κρατούμενα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ προκαλοῦντα τὸν θαυμασμὸν ὅλων ὅσοι τὰ ἔβλεπαν νὰ περνοῦν. Ποία διαφορὰ μεταξὺ τῆς σημερινῆς των ἐμφανίσεως, καὶ τῆς ἄλλης ἐκείνης, ὅταν τὰ ἐπήγαιναν νὰ τα κλείσουν εἰς τὴν φυλακήν, ταπεινὰ καὶ ἐντροπιασμένα, οἱ χωροφύλακες! Χάρις εἰς τὴν καλὴν γυναῖκα τοῦ κ. Ἐνωμοτάρχου ἐγλύτωσαν τότε ἀπὸ τὴν φυλακήν. Δι' αὐτὸ μὲ ποίαν συγκίνησιν ἐσυλλογίζοντο τώρα ὅτι θὰ την ἐπανέβλεπαν καὶ ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ της ὁμιλήσουν χωρὶς φόβον, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἤρχετο μετ' ὀλίγον καὶ ὁ κ. Δούμανης, διὰ νὰ της εἰπῇ ὅτι ἦσαν καλὰ καὶ τίμια παιδιά. . . Ἀλλὰ νὰ ὁ Σταθμὸς τῆς Χωροφυλακῆς. Ἐγνώρισαν τὸ σπίτι ἀμέσως. Ὁ Πετράκης καὶ ὁ Δημητράκης εἶνε εἰς τὴν θύραν.

— Δημητράκη ! . . φωνάζει ὁ Γιαννάκης.

Ἀλλ' ὁ μικρὸς ὀπισθοχωρεῖ ὡς τρομαγμένος. Ἄρά γε, δὲν θέλει νὰ ἰδῇ τὸν παλαιόν του φίλον, ἢ μήπως δέν τον ἀνεγνώρισε ;

— Καλὲ εἶμαι ἐγὼ . . . ὁ Γιαννάκης . . . δέν με θυμᾶσαι πειά ;

— Μητέρα ! ἔλα ἐδῶ ! φωνάζει τότε ὁ Δημητράκης, ὁ ὁποῖος θέλει τὴν ἄδειαν τῆς μητρός του, διὰ νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς παλαιούς του φίλους.

Ὁ Γιαννάκης ὅμως προσεβλήθη ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστον αὐτὴν ὑποδοχὴν καὶ ἐγύρισεν ὀπίσω, διὰ νὰ φύγῃ.

— Ἀφ' οὗ δέν μας θέλουν, πᾶμε νὰ φύγουμε, Μηλιά· εἶπε πρὸς τὴν ἀδελφήν του. Ἂν δὲν εἶχα πλύνῃ τὸ πρόσωπό μου ἀπὸ τὴ μαύρη μπογιά, θὰ ἔλεγα πῶς δέν με γνωρίζουν καὶ πῶς μὲ φοβοῦνται . . . Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι 'ς αὐτὸν τὸν τόπο, περισσότερη πέρασι ἔχουν οἱ κουρελιᾶρηδες ἀπὸ τοὺς καλοντυμένους. Πᾶμε, Μηλιά !

Ἀλλ' ἡ ἀδελφή του, ἀντὶ νὰ φύγῃ, ἀπεναντίας ἐμβαίνει κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ σπίτι καὶ μὲ σταθερὰν φωνὴν ἐρωτᾷ :

— Κυρία Μαρία, ἐδῶ εἶσθε ;

— Ναί· ἔφθασε ! εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ Ἐνωμοτάρχου.

Τρέχει . . . καὶ σταματᾷ ἔκπληκτος, βλέπουσα τὰ δύο ἐκεῖνα παιδιά, τὰ τόσον καλοφορεμένα.

[Ἕκεται συνέχεια]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΚΑΝΑΡΙΝΙ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

[Μῦθος Κριλώφ]

Σὲ ξόβεργα πιασμένο καναρίνι
κτυπῶντας τὶς φτεροῦγές του, ἐθρήνει·
τότ' ἕνα περιστέρι προσπερνῶντας
σιμὰ τοῦ στέκει κ' ἔτσι ἀναγελῶντας
τοῦ λέγει: «—Τί ντροπὴ νὰ γελασθῆς...
μὲ τέτοια ὡραία ἡμέρα νὰ πιασθῆς !
Μὰ ἐμένα, σοῦ ὁρκίζομαι 'στὸ φῶς μου,
ἂς ἔχῃ πρῶτα δόξα ὁ Θεός μου,
'στὸ δίχτυ αὐτὸ κάνεις δὲν θὰ μποροῦσε
νὰ με τσακώσῃ, ὅσο ἂν προσπαθοῦσε !»
Ἀλλά, ἐνῷ αὐτὰ ἐμωρολογοῦσε
'στὴν ἴδια ἐκείνη ξόβεργα κολλᾷ. . .
καὶ νὰ σου εἰπῶ, τὴν ἔπαθε καλά !

Μικρὸ περιστεράκι, θὲ νὰ μάθῃς
νὰ μὴ περιγελᾷς ἄλλη φορὰ
τὸν ἄλλον, ἐπειδὴ μπορεῖ νὰ πάθῃς
καὶ σὺ τὴν ἴδια ἐκείνου συμφορά !

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΒΕΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'.

Ἡ Βασίλισσα ἔδωσε παραγγελίαν εἰς τὸν λεπτουργόν της νὰ κατασκευάσῃ ἕνα κουτί, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κρεββατοκάμαρα τοῦ Γιούλιβερ, καὶ ἕνας περίφημος τεχνίτης, ποῦ ἔκαμνεν ἁγιοβασιλειάτικα παιγνίδια, ἀνέλαβε νὰ το ἐπιπλώσῃ μ' ἕνα κρεββατάκι, μὲ δυὸ καρεκλίτσες, μ' ἕνα τραπεζάκι, καὶ μ' ἕνα ἐρμάρι διὰ τὰ ροῦχα.

Ὁ Γιούλιβερ, ποῦ ἦταν καὶ αὐτὸς πολὺ ἐπιδέξιος, ἐπρόσθεσε καὶ δύο πολυθρόνες, ποὺ της ἔπλεξε μόνος του ἀπὸ τὰ μαλλιὰ ποῦ ἔπεφταν ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς Βασίλισσας, ὅταν τὴν ἐκτένιζαν. Ἡ πολυθρόνες αὐτὲς ἐθαυμάσθησαν ἀπὸ ὅλην τὴν Αὐλήν.

Ἔπειτα, ἐπειδὴ τὸ κτένι του εἶχε σπάσῃ, κατεσκεύασεν ἕνα ἄλλο, ἀπὸ ἕνα κομμάτι ξύλον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφύτευσε γιὰ δόντια μερικὲς τρίχες ἀπὸ τὰ γένεια τοῦ Βασιλέως.

Ὁ Βασιλεὺς ποῦ ἀγαποῦσε πολὺ τὴν μουσικήν, ἔδιδε συχνὰ συναυλίας, εἰς τὰς ὁποίας παρευρίσκετο καὶ ὁ Γιούλιβερ μέσα εἰς τὸ κουτί του. Ἀλλὰ τί φοβερὸν κρότον ποῦ ἔκαμναν ἐκεῖνα τὰ ὄργανα ! Ἑκατὸ μπάντες ἂν ἔπαιζαν ὅλες μαζί, πάλι δὲν θὰ ἔκαμναν τόσω κακόν !

Ὁ Γιούλιβερ, ὁ ὁποῖος ἤξευρε πιανο, ἠθέλησε μιὰ μέρα νὰ διασκεδάσῃ τὸν Βασιλέα, τὴν Βασίλισσαν καὶ ὅλην τὴν αὐλὴν μὲ ἕνα καλὸ κομμάτι.

Ἀλλὰ πῶς νὰ παίξῃ ; Τὰ κόκκαλα τοῦ πιάνου, ποῦ εἶχαν εἰς τὸ παλάτι, ἦσαν τόσω μεγάλα καὶ βαρειά, ποῦ ἔπρεπε, διὰ νὰ βγάλουν ἦχον, νὰ τα κτυπᾷ μὲ γροθιὲς δυνατά· καὶ ἂν ἄπλωνε καὶ τὰ δύο χέρια μαζί, μόλις ἠμποροῦσε νάγκαλιάσῃ πέντε κόκκαλα.

Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ κατασκευάσῃ δύο κόπανα ἀπὸ ξύλον διὰ νὰ κτυπᾷ μὲ αὐτὰ τὰ κόκκαλα. Πραγματικῶς ἐπῆρε τὰ κόπανα, ἀνέβηκεν ἐπάνω εἰς τὸ ἔργανον, ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρη ἕως τὴν ἄλλη, κτυπῶντας ὁλονὲν τὰ κόκκαλα ποῦ ἤθελε, καὶ ἔτσι κατώρθωσε νὰ παίξῃ τὸ κομμάτι του.

Ἡ μουσικὴ τοῦ Γιούλιβερ εὐχαρίστησε πάρα πολὺ τὸν Βασιλέα, καὶ τὴν Βασίλισσαν, καὶ ἔδειξαν τὴν εὐχαρίστησίν των μὲ ἄφθονα καὶ ζωηρὰ χειροκροτήματα. Ἀλλὰ τὸ παράξενον αὐτὸ παίξιμο ἐκούρασε τόσο πολὺ τὸν δυστυχισμένον Γιούλιβερ, ὥστε ἀναγκάσθηκε νὰ μείνῃ δύο μέρες 'στὸ κρεββάτι.

Τί ἀπέγινε θὰ σᾶς το εἰπῶ μεθαύριον.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

Ὁ τόπος μου εἶν' ἡ θάλασσα
Καὶ σπίτι τὸ καράβι,
Καὶ ἡ καρδιά μου χαίρεται
Ὅσο ἡ φορτούνα ἀνάβει.

Ὁ τόπος μου εἶν' ἡ θάλασσα,
Προσκέφαλο τὸ κῦμα,
Καὶ τά γαλάζια βάθη της
Πάντ' ἀνοιγμένο μνῆμα.

Ὁ τόπος μου εἶν' ἡ θάλασσα,
Καὶ τἄγρια τά πελάγη,
Μὰ ἡ Παναγιὰ ἡ Δέσποινα
Ὡς τώρα μὲ φυλάγει.

Ὁ τόπος μου εἶν' ἡ θάλασσα,
Μὰ δέν με σκιάζει ὁ Χάρος,
Ἡ γαλανὴ σημαία μας
Μοῦ δίνει πάντα θάρρος.

Ὁ τόπος μου εἶν' ἡ θάλασσα
Καὶ πόθος μου ὡς τὸ μνῆμα :
Νάν' πάντοτε ἡ πατρίδα μου
Βασίλισσα 'στὸ κῦμα.

[Κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν ναυτικὸν ᾆσμα :
«Our home is the Ocean»]

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΣΤΑΘΗ

Ὁ κὺρ Στάθης ἐμοῦνε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν χώραν, διὰ νὰ ἰδῇ τὸν κ. Χρυσαφίδην, τοῦ ὁποίου ἐκαλλιεργοῦσεν ἕνα κτῆμα.

Ὁ κ. Χρυσαφίδης ἔλειπεν ἀπὸ τὸ σπίτι. Καὶ ὁ κὺρ Στάθης εἰσήχθη εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου τὴν ὥραν ἐκείνην εὑρίσκετο μόνη ἡ Ἀγλαΐτσα, ἡ δωδεκαετὴς του θυγάτηρ, μὲ τὴν «Διάπλασιν» εἰς τὰς χεῖρας.

— Καὶ τί καλὰ διαβάζεις ἐκεῖ ; ἠρώτησεν ὁ κὺρ Στάθης, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ ὁμιλητικὸς ἄνθρωπος, καὶ δὲν εἰμποροῦσε νὰ καθήσῃ οὐδὲ στιγμὴν χωρὶς κουβέντα.

— Δὲν διαβάζω ! ἀπήντησεν ἡ Ἀγλαΐτσα.

— Δὲν διαβάζεις ; Ἀμὴ τί κάνεις τὸ λοιπὸν ; Μήπως βλέπεις τὶς ζωγραφιές ;

— Οὔτε αὐτό, κὺρ Στάθη !

— Μήπως μετρᾶς τὰ γράμματα ;

— Οὔτε, οὔτε... Νά 'στο 'πῶ, κὺρ Στάθη, γιατὶ δὲν θὰ τῶδρῃς ποτέ. Νά, λύνω Αἰνίγματα.

— Αἰνίγματα ; τί πᾷ νὰ πῇ αὐτό ;

— Νά, εὑρετά, παραμαντέματα... πῶς το λένε ;

— Ἄ, παραμαντέματα ! Τώρα ἐκατάλαβα... Καὶ ξέρεις ἐσύ νὰ βρίσκῃς τέτοια πράγματα ;

— Πῶς ὄχι ; εἶμαι τρία χρόνια συνδρομήτρια τῆς Διαπλάσεως, καὶ ἤθελες νὰ μὴν ξέρω ;

— Ἄ, ἐκατάλαβα· θὰ εἶνε καμμιὰ ἐφημερίδα ποὺ τα γράφει. Ἄς εἶνε λοιπόν... Κάμε τὴ δουλειά σου.

Ἔξαφνα ἡ μορφὴ τοῦ κὺρ Στάθη ἐφωτίσθη ἀπὸ ἓν μειδίαμα πολὺ παράξενον, καὶ εἶπε :

— Μιὰ φορὰ ποῦ ξέρεις καὶ βρίσκεις παραμαντέματα, νά σου 'πῶ ἕνα ἐγώ, μοῦ το βρίσκεις ;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! Γιὰ κέ μού το! εἶπεν ἡ Ἀγλαΐτσα.

— Ἄκουσε λοιπόν : Ἔχω ἕνα πραμματάκι, ποῦ εἶνε πρᾶσινο, κρεμασμένο 'ς τὴ μέση τῆς σάλας καὶ... ἂν τὸ 'γγίξῃς, θὰ σκούξῃ. Τί εἶνε ;

Ἡ Ἀγλαΐτσα τὸν ἔβλεπε νὰ τῆς το ἐπαναλάβῃ καὶ ἐσκέφθη... ἐσκέφθη.. ἐσκέφθη... Τίποτε ! ἦτο ἀδύνατον νὰ το εὕρῃ, ἀδύνατον !

Ὁ κὺρ Στάθης ἐθριάμβευε. Τὰ μάτια του ἔχυναν σπίθες καὶ τὸ γέλιο του ἀντηχοῦσε δυνατά.

— Βλέπεις ; ἔλεγε· βλέπεις ποῦ δέν το βρίσκεις ; χά, χά, χά !

— Μά τί ἀνέητο αἴνιγμα εἶνε αὐτό; εἶπεν ἡ Ἀγλαΐτσα. Καλὲ μὴν εἶνε ἡ λάμπα ;... Μὰ δὲν το πιστεύω...

— Ἡ λάμπα ;... χά, χά, χά... Ἀκοῦς ἐκεῖ ἡ λάμπα ! καὶ ποῦ τὴν ηὗρες τὴ λάμπα ; χά, χά, χά !

— Μὰ ξεύρω κ' ἐγώ... ἔλεγα... ἐπειδὴ ἔχει πράσινο ἀμπαζοῦρ... καὶ εἶνε κρεμασμένη 'στὴ μέση τῆς κάμαρας... καὶ...

— Καὶ ἂν τη 'γγίξῃς, θὰ σκούξῃ ;

— Ἐνόμισα πῶς ἐννοεῖς τὸ κομβὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ κώδωνος ποῦ ἔχει ἀπὸ κάτω. Ἄμα τὸ πατήσῃς, σκούζει...

— Τίποτα ! τίποτα ! εἶπεν ὁ κὺρ Στάθης· δὲν εἶνε ἡ λάμπα.

— Τί εἶνε λοιπόν ;

— Νά σ' το 'πῶ ; ἔ ;

— Ὄχι ἀκόμη...

— Νὰ σ' το 'πῶ γιατὶ δέν θα τῶδρῃς ποτέ.

— Ἔλα, 'πέ το.

— Τὸ σκουμβρί !

— Τὸ σκουμβρί ; !!! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγλαΐτσα, ἀναπηδῶσα, μὲ μάτια γουρλωμένα. Ἔπειτα τὴν ἔπισε ἕνα γέλιο τόσον δυνατόν, ὥστε ὕστερ' ἀπὸ πολλὴν ὥραν ἠμπόρεσε νὰ εἴπῃ :

— Ἀμ δὲν εἶνε Αἴνιγμα αὐτό, κὺρ Στάθη ! !

— Μπᾶ! καὶ γιατί;

— Μὰ τί; πράσινο εἶνε τὸ σκουμβρί;

— Ἂν το βάψῃς πράσινο, δὲν θὰ εἶνε πράσινο ; ἀντεῖπεν ὁ κὺρ Στάθης.

— Μὰ καλὰ· εἶνε κρεμασμένο 'στὴ μέση τῆς σάλας ;

— Καὶ ἂν το κρεμάσῃς ἐσύ, δὲν θὰ εἶνε κρεμασμένο; ἀντεῖπεν ὁ κὺρ Στάθης.

— Μὰ καλά· καὶ ἂν το 'γγίξω θὰ σκούξῃ;

Ὁ κὺρ Στάθης ἐστάθη, προσέλαβεν ὕφος πονηρὸν καὶ ἀπήντησεν εἰς ἄλλον τόνον :

— Ἔ, αὐτὸ πειὰ ἔτσι σοῦ τῶπα, γιὰ νὰ μὴ τὸ βρῇς εὔκολα !

Τότε ἡ Ἀγλαΐτσα ἔκαμεν ὅ,τι κάμνετε τώρα καὶ σεῖς.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἕνας μπῆκε κόκκος ἄμμου
σὲ μικροῦ παιδιοῦ 'ματάκι...
Τὸ παιδάκι : — «Ἀχ, μπαμπᾶ μου,
«πῶς θὰ 'βγῇ ; τί θὰ γενῇ ;»
Κι' ὁ μπαμπᾶς του ; — «Σὲ λιγάκι,
«ἔννοια σου, δὲν θὰ πονῇ !»

Πλὴν ἀκόμα τοῦ 'πονοῦσε.
'στοῦ ματιοῦ του ἐκεῖ τὴν ἄκρη·
Τὸν μπαμπᾶ πάλι ζητοῦσε...
Κι' ὁ μπαμπᾶς του μὲ στοργή :
— «Ἔννοια σου, καὶ μ' ἕνα δάκρυ
«θὰ κυλίσῃ καὶ θὰ 'βγῇ.»

— «Καλὲ 'ξεύρεις, τί ἐγὼ λέω ; »
(τοῦ προσθέτει τὸ παιδάκι)
«ὅταν μὲ μαλόνῃ, κλαίω,
«ἡ μαμμά μου ἡ ἀγαθή...
«Μιὰ ἀταξία τώρα ἂς κάμω,
«'κεῖ που παίζω μέσ' 'στὴν ἄμμο.
«νὰ τιμωρηθῶ 'λιγάκι
«καὶ νὰ κλάψῃ τὸ ματάκι...
«'στὴ στιγμὴ νὰ γιατρευθῇ !»

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φροσούλας Ι. Κωμπούρογλου καὶ ἀπὸ τὴν συλλογὴν ποὺ ἑτοιμάζει πρὸς ἔκδοσιν ὁ Μπαμπᾶς, της.

* * *

Ὁ *Δρομεὺς Φειδιππίδης* στέλλει πρὸς τὴν Διάπλασιν μερικὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις. Καὶ λησμονηθεὶς, πρὶν νὰ τας ὑπογράψῃ, ἐσημείωσε : «Καὶ διὰ το πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς»...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δρομεῦ

ΠΡΟΑΣ Ἐξεδόθη
Ἐξεδόθη Ο ΝΙΚΙΟΥ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΝ ΕΡΓΟΝ
ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ANDRÉ LAURIE
καὶ πάντων τῶν μέχρι τοῦδε συμπεριληφθέντων
ἐν τῇ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Κατὰ μετάφρασιν ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ
Μετὰ προλόγου ὑπὸ ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ

Καλλιτεχνικώτατος Τόμος ἐκ 380 σελίδων ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, κοσμούμενος δι' 25 λαμπρῶν εἰκόνων.

(**Πρόας ὁ Νικίου** ἐτυπώθη διὰ στοιχείων ἔλως καινουργῶν ἐκ τοῦ χυτηρίου Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, πρώτην φορὰν χρησιμοποιηθέντων πρὸς ἐκτύπωσιν τοῦ βιβλίου τούτου.)

ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἄδετον.... φρ. 3.50
Χρυσόδετον... φρ. 5.—

ΠΡΟΣΚΑΛΟΥΝΤΑΙ, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λαμβάνουν τὴν « Διάπλασιν τῶν Παίδων » καὶ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος 1899, νὰ σπεύσουν νὰνανεώσουν ἐγκαίρως τὴν συνδρομήν των, συμπληροῦντες τὰ προσοποσταλὲν *ἐλεύθερον Ἔγγραφῆς* καὶ ἐπιστρέφοντες αὐτὸ μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς (7 δρ διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φρ. χρ. 8 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν) εἰς τὸ Γραφεῖον μας.

Οἱ ἀνανεοῦντες μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου 1898, ἤτοι ἐντὸς τῆς πρώτης προθεσμίας, δικαιοῦνται νὰ κάμουν χρῆσιν τῶν *Προνομίων*, τῶν δημοσιευθέντων εἰς τὴν Προκήρυξιν τοῦ 48ου φυλλαδίου. Ἐκτὸς τούτου θὰ λάβουν μέρος καὶ εἰς τὸ *Λαχεῖον*, ὅπως καὶ πάντες οἱ μέχρι τοῦδε ἐγγραφέντες διὰ τὸ 1899.

Οἱ ἀνανεοῦντες μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου 1899, ἤτοι ἐντὸς τῆς δευτέρας προθεσμίας, μόνον εἰς τὸ *Λαχεῖον* θὰ λάβουν μέρος, κατὰ τὸ ὁποῖον θὰ διανεμηθοῦν διὰ κλήρου εἰς 100 συνδρομητὰς Δῶρα ἀξίας 700 δραχμῶν. Αἱ λεπτομέρειαι τοῦ Λαχείου εἰς τὸ προσχές.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ ΠΡΟΣ ΑΥΞΗΣΙΝ
ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΤΟ Ξεσπάθωμα ἤρχισεν ἀπὸ τώρα... ἤρχισε πρὶν νὰ στείλω ἀκόμη τὰς Ἀγγελίας τοῦ 1899. Φανταισθῆτε λοιπὸν τί ἔχει νὰ γίνῃ ἀφ' οὗ τας στείλω ! Ἀ, χωρὶς ἄλλο, τὸ ἐφετεινὸν Ξεσπάθωμα θὰ μας φέρῃ περισσοτέρους ἀπὸ 2.000 νέους συνδρομητάς, διότι ὅλοι οἱ φίλοι μου δεικνύουν ἔκτακτον προθυμίαν καὶ θὰ καταβάλουν μεγάλας προσπαθείας, διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ αὔξησις τοῦ φύλλου χωρὶς ναὐξήσῃ ἡ συνδρομή. Καὶ ἀπὸ τὰς 12 σελίδας, τὰς ὁποίας θὰ ἔχωμεν μετ' ὀλίγον—εἶμαι βεβαία,—ἔως τὰς 16, τὰς ὁποίας ὀνειρευόμεθα, ἡ ἀπόστασις δὲν θὰ εἶνε τότε παρὰ ἓν βῆμα Καὶ ἰδοὺ πῶς ὁ νέος Αἰὼν εἰμπορεῖ νὰ μας εὕρῃ εἰς πρόσδον καὶ πλήρη ἀκμήν. Λοιπὸν, ζήτω τὸ Ξεσπάθωμα, καὶ ἐμπρός!

Καὶ μία ὑπόμνησις : — Ὅσοι ἔχουν ἀκόμη ἀπὸ τὸ Ξεσπάθωμα τοῦ 1898, «Δῶρα τῆς Διαπλάσεως» ἤτοι Γραμμάτια ἀξίας μιᾶς δραχμῆς ἢ ἑνὸς φράγκου, ἐξοφλητέα μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1898, ἂν ἐπιθυμοῦν νὰ τα χρησιμοποιήσουν, παρακαλοῦνται νὰ μου τὰ στείλουν μὲ τὴν σχετικὴν παραγγελίαν ἐντὸς τοῦ ἔτους τούτου. Διότι, κατὰ τὸν Κανονισμόν, παρερχομένης τῆς 31 Δεκεμβρίου 1898, τὰ γραμμάτια αὐτὰ εἶνε ὄχρηστα.

ΔΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Μικρά, Μεγαλήτερα, Μεγάλα.

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ὁ κ. Ἰωάννης Καμπούρογλος, ὁ πασίγνωστος πεζογράφος καὶ ποιητής, πρόκειται νὰ ἐκδώσῃ μετ' ὀλίγον Συλλογὴν Ποιημάτων διὰ παιδία. Περὶ τοῦ βιβλίου τούτου, τὴν ἔκδοσιν τοῦ ὁποίου ἀνέλαβε τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἑστίας, θὰ σας εἴπω τὰ δέοντα ἀργότερα. Πρὸς τὸ παρὸν, δημοσιεύω ἓν Παιδικὸν Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὴν Συλλογὴν αὐτὴν μοῦ ἔστειλεν ἡ ἀγαπητή φίλη μου Φροσούλα, ἡ μικρὰ κόρη τοῦ ποιητοῦ, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν μάλιστα ὅτι θὰ μου στείλῃ καὶ ἓν ἄλλο ποίημα τοῦ μπαμπᾶ της, ἀπὸ τὴν ἰδίαν Συλλογήν, διὰ νὰ το δημοσιεύσω εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Κιθαρῳδὲ Ἀπόλλον, ἐνόμιζα ὅτι μὲ εἶχες λησμονήσῃ κλέον. Φαντάζεσαι λοιπὸν τὴν χαρά μου ὅταν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, τὴν τόσον ἐνθουσιώδη ὑπὲρ τοῦ Ξεσπαθώματος. Σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδιά ποῦ σου ἔλειπαν.

Ὄχι, *Ἄσπρη Γάτα*, ἡ Φανὴ Μικρουλάκη δὲν ἦτο συνδρομήτριά μου· ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ ἐκῆ ὅτι ἐλυπήθηκα ὀλιγώτερον... Πάντοτε λυποῦμαι βαθύτατα ὅταν μανθάνω τὸν θάνατον νεαρῶν ὑπάρξεων· διότι ἀπὸ τὴν νέαν γενεὰν ἐλπίζω νὰ δοξασθῇ καὶ νὰ τιμηθῇ ἡ γλυκειά μας Ἑλλάς.

Λευκὴ Καμέλια (Μ Π.) αὐτὸ εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου. Κ' ἐγὼ εἶμαι καταχαρούμενη ποῦ θά μου γράφῃς.

« Εἶμαι συνδρομήτρια—μοῦ γράφει ἡ *Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου*, — καὶ εἰς ἕνα γαλλικὸν περιοδικὸν τὸ « Petit Français.» Ὡραῖον εἶνε κ' ἐκεῖνο· ἀλλ' ὁποία διαφορὰ ὅταν τὸ συγκρίνω μὲ τὴν Διάπλασίν μου ! Διαφέρει ὅσον ἡ γαλήνη ἀπὸ τὴν καταιγίδα. Οὔτε Ἀλληλογραφίαν ἔχει, οὔτε Διαγωνισμούς, οὔτε Αἰνίγματα· ἕνα δύο τὸ πολύ, καὶ τίποτε ἄλλο. Χθὲς ἦλθε κάποια ἐπίσκεψις, καὶ ὡμίλευν περὶ τῆς Βασιλίσσης Βικτορίας, ὅτι εἶνε εὐτυχής· ὅτι ἔχει κράτος μέγα κτλ. Λοιπὸν ἐγὼ εἶπα :—Μπᾶ ! εἶνε εὐτυχεστέρα ἀπὸ ἐμέ, ὅταν λαμβάνω τὴν Διάπλασιν ; — Καὶ ὅλοι ἐγέλασαν. »

Ὡς ἑξῆς μοῦ γράφει τὰς ἐντυπώσεις της ἡ φίλη μου *Ἀττικὴ Νὺξ* ἀπὸ τὸ τελευταῖον εἰς Πάτρας ταξείδιόν της : « Ἐγνώρισα ἐκεῖ πολλὰς συνδρομητρίας σου· δὲν ἠξεύρεις πόσον σὲ ἀγαποῦν ! » ἀκοῦς ἐκεῖ ποῦ δέν το ξεύρω !! « ἐνθουσιασμὸς μέγας ἐπικρατεῖ, μικροὶ καὶ μεγάλοι μὲ τὸνομά σου ἔχουν νὰ κάμουν. Ἂν καμμίαν φορὰν ἐπιτραπῇ εἰς τὰς γυναῖκας νὰ ἐκτεθοῦν ὡς ὑποψήφιοι, βεβαίως, ἀγαπητή μου Διάπλασις, πρέπει νὰ ἐκλέξῃς τὴν ἐπαρχίαν Πατρῶν... Ἐκεῖ ὁ *Ἀνεμοστρόβιλος*, ἡ *Ταναγραία Κόρη*, ἡ *Ἶρις*, ὁ *Πατραϊκὸς Κόλπος*, αἱ ἀδελφαὶ *Κορύλλου* κτλ. κτλ. κάμνουν διαδηλώσεις διὰ σέ. Αὐταί, ἀγαπηταί μου, εἶνε περισσότερον θερμαὶ καὶ ἐνθουσιώδεις ἀπὸ ἡμᾶς τὰς Ἀθηναίας, μολονότι ἐπίστευα τὸ ἐναντίον. » Ἐγὼ ὅμως, ἂν καὶ εὐχαριστῶ πολὺ τὰς Πατρινάς, δὲν ἔχω κανένα παράπονον καὶ ἀπὸ τὰς Ἀθηναίας. Εἶνε τόσον ἐνθουσιώδεις καὶ αὐταί ! Παράδειγμα αὐτὴ ἡ *Ἀττικὴ Νὺξ* !

Ἀμὲ εἰς τὸ Πειραιᾶ ; Τί ἐνθουσιασμὸς καὶ ἐκεῖ ! Ἰδοὺ π. χ. τί μου γράφει σήμερον ὁ *Δύγερινὸς* : « ... Πηγαίνω μὲ πολλοὺς ἐνθέρμους φίλους σου, — τοὺς ὁποίους ἐθαύμασα καὶ θαυμάζω καθ' ἑκάστην διὰ τὴν ἀγάπην τὴν ὁποίαν τρέφουν πρὸς σέ, καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας ποῦ κάμνουν διὰ νὰ σου ἐγγράψουν φίλους—καὶ συζητοῦμεν περὶ ὅλων τῶν ζητημάτων τῶν ἀφορώντων σε Πράττομεν δηλαδὴ τὸ ἔργον τῶν ἀληθινῶν Ἑλληνοπαίδων, διότι ἐγὼ δὲν ὀνομάζω Ἑλληνόπαιδα τὸν μὴ ἐνδιαφερόμενον διὰ τὴν Διάπλασιν »

Θαλασσοπούλα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα, ἀλλὰ δὲν γράφω ταρχιὰ σου διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων.... Γράφε μου· ὄχι βάρος, ἀλλ' ἀπεναντίας μεγάλην εὐχαριστησιν θά μου δίδουν αἱ ἐπιστολαί σου, ἂν κρίνω ἐκ τῆς σημερινῆς ὡραιοτάτης. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ μελετώμενον Ξεσπάθωμα.

Δεσποινὶς Σατωβριάνδου, τὰ ψευδώνυμα ποὺ μου προτείνεις εἶνε ὅλα πασμένα· ἂν θὰ προτείνῃς νέα, στεῖλε καὶ 1 δραχμὴν διὰ τὴν ἀλλαγήν, συμφώνως μὲ τὸν Κανονισμόν.

Ἀδύνατον νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ σχέδιόν σου, *Μικρὲ Τῳμπανιστά*. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ μου χαρίσουν τὸ ὑπόλοιπον οἱ ψηφίσαντες ; Καὶ τί θὰ μὲ ὠφελοῦσαν 360 συνδρομαί, ἀφ' οὗ χρειάζονται 2,000 ; Μόνον ὁ τρόπος ποῦ εἶπα ὑπάρχει, κανεὶς ἄλλος. Ἐν τούτοις σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀκόμητον φραντίδα σου.

Δρόσος τῆς Τροιζηνίας (Μ. Κ.) ἐγκρίνεται τὸ ψευδώνυμόν σου.

Φανὴ Καλογεροπούλου, σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμά σου, ἓν ἀπὸ τὰ πρῶτα πρῶτα.

Ροδοστεφανωμένη Ἄνοιξις (Φ. Σ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα· ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνότερα.

Ἀστὴρ τοῦ Βέγα ἔχεις δίκαιον· ὑπάρχει ἓν τυπογραφικὸν λάθος εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 712 Ἄσκησιν. Ὁ τόνος πρέπει νὰ ἀναβιβασθῇ καὶ ὄχι νὰ καταβιβασθῇ. Σοῦ ἔστειλα μίαν δέσμην Μικρῶν Μυστικῶν.

Δέχομαι πολὺ εὐχαρίστως εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου καὶ τὸν ἀγαπητόν μου *Ἀριστομένην τὸν Μεσσήνιον* (Φ. Π.)

« Πόσον ὡραῖαι εἶνε αἱ Πνευμ. Ἀσκήσεις τοῦ *Κόδρου* ! — μοῦ γράφει ἡ *Ναυτοπούλα*, σὲ βεβαιῶ ὅτι μὲ ἔχουν καταμαγεύσῃ. » Ὡς πρὸς αὐτὸ συμφωνεῖς μὲ τὸν *Ἀστερα τοῦ Βέγα*, ὁ ὁποῖος μοῦ γράφει τὰ ἴδια, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλους τοὺς συνδρομητάς, ἐλπίζω, διότι αἱ Ἀσκήσεις τοῦ *Κόδρου* εἶνε πραγματικῶς ὡραῖαι καὶ πρωτότυποι. Ἡ λύσις τῆς « Κεκρυμμένης Παροιμίας » συνίσταται εἰς τὸ νἀνακαλύψῃς, νὰ ξεχωρίσῃς *κατὰ σειρὰν* τὰς λέξεις, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν παροιμίαν, παρεντεθειμένας ἐντέχνως ἐντὸς τοῦ ὅλου κειμένου.

Ἀσπρούλα, πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολὴ ποὺ μου ἔφερεν ἡ καλή σου μητέρα. Ἔτσι, παιδί μου, νὰ μου γράφῃς κάποτε. Σοῦ ἄρεσεν ὁ Πρόας ;

Ἀσπαδμοί, πληροφορίαι : Ἡ *Ἰωνικὴ Ἀκτή* πληροφορεῖ τὸ *Σκῆπτρον* τοῦ Διὸς ὅτι ἔχει ἀδελφὸν—ὁ *Ὑποψήφιος Δόκιμος* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι πρὸ πολλοῦ ἤλλαξε ψευδώνυμον—ὁ *Λευκόπτερος Ἄγγελος* ἀσπάζεται τὸν *Ἀλέκτορ Πάλλην*—ὁ *Χιακὸς Ὀρίζων* ἀσπάζεται τὸν *Χρυσοστέφανον Ἀπόλλωνα* καὶ τὸ *Ἀργειδαιμόνιον*· ζητεῖ δὲ ταρχιὰ τοῦ *Φόρδην Μίγδην*—ἡ *Ἰωάννα Γρεῦ* ζητεῖ ταρχιὰ τοῦ *Φλὶν Φλάν*—ἡ *Πάλλουσα Καρδία* ἀσπάζεται τὴν Ἀηδόνα τῆς *Ἐρήμου*—ὁ *Αὐγερινὸς* συγχαίρει τὸν *Δρομέα Φειδιππίδην* διὰ τὴν τιμητικὴν θέσιν τοῦ Κοσμήτορος ἐν τῷ Σχολείῳ—ἡ *Μαγευμένη Ἀκρογιαλιὰ* ἔλαβε τὰς ἐπιστολὰς τῆς *Ἴριδος* καὶ *την εὐχαριστεῖ πολύ*, ἀναμένει δὲ παρὰ τοῦ *Ἀνδρέα Κουντουριώτου* τὰς φωτογραφίας· - ὁ *Μυτυληναῖος Ἀρίων* ἀσπάζεται τὸ *Ὡραῖον Τριανταφυλλάκι*—ἡ *Δεσποινὶς Σατωβριάνδου* ζητεῖ ταρχιὰ τὴν *Πασχαλιάν*, *Φιλερήμου Ἴου*, καὶ *Χειμωνιάτικης Διακάδας*—ἡ *Νεαρὰ Καλλιτέχνης* ἀσπάζεται τὴν *Καρδίαν Μουσικῆς*—τὸ *Τί με μέλει* ἀσπάζεται τὴν *Ἀσπασίαν Μαρκέτη* καὶ την πληροφορεῖ ὅτι αὐτὸ σκοπεύει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Κέρκυραν, οἱ ἄλλοι ὅμως ὄχι·—ἡ *Φανὴ Καλογεροπούλου* ἀσπάζεται τὰς φίλας της *Ἑλένην*, *Ἰουλίαν* καὶ *Ἀλεξάνδραν Τριανταφυλλίδου*—ὁ *Ἀκρίτας* ζητεῖ ταρχιὰ καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ *Λευκοπτέρου Ἀγγέλου*, διότι ὑποπτεύει ὅτι εἶνε στενὸς συγγενής του·—ἡ *Ἔνδοξος Σαλαμὶς* ζητεῖ ταρχιὰ τοῦ *Μὴ-το-πῆς σὲ-κανένα*—ἡ *Τρικέφαλος Ὕδρα* ἀσπάζεται τὸ *Ἑλληνικὸν Ἀίδιθμα* καὶ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου*, λυπουμένη διότι δὲν εἰμπορεῖ νὰ τοις φανερώσῃ τὸνομά της.— Μερικαὶ ἄλλαι Πληροφορίαι παραλείπονται διότι δὲν ἔχω πειὰ τόπον, ἢ κατὰ τὸν Ἀναναίαν, διότι ὑπάρχει κούπονία» ! ! !

Πρόας ὁ Νικίου.—Καὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα εἶχα πλῆθος ἐπιστολὰς ἐνθουσιώδεις διὰ τὸ βιβλίον μας. Νὰ ἐδίδατε π. χ. τί μου γράφει ἡ *Τύρινς* (τῆς ὁποίας ἀληθῶς θαυμάζω τὴν ἀπλῆν καὶ ἀρκετὰ ἀπλῆν γλῶσσαν ποὺ μεταχειρίζεται πάντοτε) καὶ ὁ *Πέτρος Πολιτάκης* (ὁ ὁποῖος μάλιστα εὔχεται νὰ δημοσιεύσω γρήγορα καὶ ἄλλο μυθιστόρημα τοῦ ἰδίου συγγραφέως) καὶ ὁ *Φιλόμουσος Παῖς* (ὁ ὁποῖος ἀπὸ ὅλους δέχεται συγχαρητήρια διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοιούτου βιβλίου) καὶ ἡ *Ἰωνικὴ Ἀκτή*, καὶ ἡ *Ἄσπρη Γάτα*, καὶ ὁ *Σοφὸς Πιτταχὸς*, καὶ ὁ *Τυδεὺς* καὶ ἄλλοι πλῆθος. Τρέλλα τελοσπάντων αὐτὸ τὸ βιβλίον !

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν. ὁ *Λευκόπτερος Ἄγγελος* μὲ

τὸν *Αὔγερινόν*, *Μικρὸν Διάβολον* καὶ *Ρωμηοποῦλαν* — ὁ *Ἀτυχὴς* μὲ τὸν *Νιτσάρχον* τῆς *Βαρέλλας*, *Νοσταλγὸν Ἑλληνα*, *Μίαν Τρελοῦλαν*, *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* καὶ *Ἀστερόεσσαν Νύκτα*. — ὁ *Τὶς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὸν *Ἱππότην τῶν Ἀνέμων*, *Πράσινο Διβάδι*, *Ναυτόπουλο* καὶ *Ἀρχαίαν Ἑλληνίδα*. — ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* μὲ τὴν *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν*, *Πάντοτε Φαιδράν*, *Στήριγμα τῆς Μητρός*, *Νοσταλγὸν Ἑλληνα* καὶ *Φεγγίβολην Αὐγούλαν*. — ἡ *Βασίλισσα Μαργὼ* μὲ τὴν *Ὠραίαν Κέρκυραν*, *Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν*, *Ταπεινὸν Ἴον*, *Μίαν Τρελοῦλαν*, *Δέαν Χρυσάνθην Ράγκου* καὶ *Αὔραν τοῦ Φαλήρου*. — ἡ *Πάλλουσα Καρδία* μὲ τὴν *Ἐλένην Κομπότη Φιλέρημον Ἴον*, *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν*, *Ἰωάννναν Δάρκ* καὶ *Ὀχεὰν Σελήνην*. — ἡ *Ἰωάννα Γρέϋ* μὲ τὴν *Ἐλένην Κομπότη*, *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν*, *Ὀχεὰν Σελήνην* καὶ *Φιλέρημον Ἴον*. — ἡ *Μικρὰ Περιηγήτρια* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* καὶ *Δὶν Κολοκύθαν Πάτραν*. — ὁ *Αὔγερινὸς* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Βουνοῦ*. — ὁ *Ἀρλεκῖνος* μὲ τὸ *Φρούριον τῆς Κερκύρας* *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* καὶ *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*. — τὸ *Τί με μέλει* μὲ τὸν *Κόδρον*, *Βεϊνόγλουν*, *Φρούριον τῆς Κερκύρας* *Φάλσταφ* καὶ *Δ. Δίπλαν*. — ἡ *Τσουκνίδα τῆς Τερψιθέας* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν*, *Ἀντιγόνην Δημάσκου*, *Ἀντίο Μαστέλλο*, *Κατσαρίδαν* καὶ *Πὲ Πὲ-Πλούμ*. — ἡ *Ροδοστεφανωμένη Ἀνοιξις* μὲ τὸ *Φωτοβόλον Ἄστρον* καὶ *Κροκόπεπλον Ἠώ*. — ἡ *Ἀνδριάνα Βλασσοπούλου* μὲ τὸν *Νικόλαον Καρβούνη*, *Καλιρρόην Σταΐκου* καὶ *Ἀργύριον Σαπουνάκη*. — ἡ *Ἀνακατσούρα* μὲ τὴν *Τσούχταρ*, *Ψάλλοντα Ρόικα*, *Κόρτε Ρα πατάκη*. *Τρεχαγουρεύοπουλον* καὶ *Μίαν Τρελοῦλαν*. — ὁ *Ζήτης* μὲ τὸν *Μικρὸν Διάβολον*, *Πρόσεχε Καλά*, *Κάστε Βρέσο* καὶ *Μὴν-τὸ-πῆς-σὲ κανένα*. — τὸ *Μεσολογγιτάκι* μὲ τὸν *Γιαννάκην Μαυρίκον* καὶ *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*. — ὁ *Ἐμπεδοκλῆς* μὲ τὸ *Φωτοβόλον Τόξον*, *Πῶς τα περνᾶς*, *Μὴν τα ρωτᾶς*, *Χρυσόψαρο* καὶ *Ξεγνεσιμένην Συριανήν*. — ἡ *Ναυτοπούλα* μὲ τὸ *Παιδὶ τοῦ Λαοῦ* καὶ *Αὔγερινόν*. — ὁ *Δ. Π. Δρίβας* μὲ τὴν *Καλλιόπην Παπανικολῆ*. — ὁ *Ἥρως τῆς Σύρου* μὲ τὴν *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας*. — ἡ *Ἔνδοξος Σαλαμὶς* μὲ τὴν *Ἔνδοξον Ἡμέραν*, *Τελευταίαν Χελιδόνα* καὶ *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας*. — ὁ *Ἄρατος* μὲ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Περσέα*, *Ἀγκάθι*, *Ὑλίαρχον Δὰν Γκὸ* καὶ *Ἀντίο Μαστέλλο*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Σουαΐναν Ἰωαννίδου* (εὐχαριστῶ πολὺ ἀναμένω τὰ ψευδώνυμα·) *Ναυτόπαιδα*, *Σοφὸν Πιττακὸν* (πολὺ λογικὸν τὸ ἐπιχείρημά σου περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ Ξεσπαθώματος· ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητής·) *Ο. Γ. Βεϊνόγλουν* (ἔστειλα) *Φιλοπάτριδι Ἰάδα*, *Ἀριστοτέλην τὸν Σταγειρίτην*, *Τὶν τῆς Νυκτὸς* (τὰ τετράδια ἐλήφθησαν·) *Λούσιον*, *Β. Παπᾶν* (σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια· διὰ τὰς Λύσεις γίνεται Διαγωνισμὸς τακτικός· δὲν εἶδες τὸν Κανονισμόν ;) *Ἀτυχῆ Ἰδι'* ὅσους σοῦ ἐζήτησαν ἀνταλλαγὴν μὲ τὸ παλαιόν σου ψευδώνυμον, πρέπει νὰ στείλῃς τετράδια μὲ τὸ παλαιόν σου ψευδώνυμον· ἄλλως δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σε ἀναγνωρίσουν·) *Γλυκὸ Φιλάκι* (θὰ το μάθῃς ὅταν δημοσιευθῇ ἡ κρίσις·) *Λευκόστερον Ἄγγελον* (καὶ τὰ τρία ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα προτείνει ἡ ἀδελφή σου εἶνε ἐλεύθερα· ὅταν θὰ μου γράψῃ λοιπὸν, ἂς λάβῃ ὁποιον τῆς ἀρέσῃ καλλίτερα·) *Θέλπουσαν* (ἐλαι αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· μὴν ἀνησυχῇς·) *Φιλόμουσον Παῖδα* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ δίστιχον· μοῦ ἤρεσε· σοῦ συνιστῶ ὅμως νὰ ἀγνώσῃς τὴν Μικρὰν Στιχουργικήν, ποῦ ἐδημοσίευσα εἰς τὸν τόμον τοῦ 1896·) *Λιμνοθάλασσαν τοῦ Μεσολογγίου* (ὅλοι οἱ τόμοι τῆς Α' Περιόδου ὑπάρχουν καὶ χρυσόδετοι ἀνὰ δύο, καθὼς βλέπεις καὶ εἰς τὸν Τόμον ἀλογον ποὺ σας ἔστειλα μαζὶ μὲ τὸ Δελτίον τῆς Ἐγγραφῆς·) *Χιακὸν Ὀρίζοντα* (ὁ κύριος περὶ τοῦ ὁποίου μοὶ γράφεις, δὲν μοὶ ἔστειλεν ἀκόμη οὔτε τὴν συνδρομήν σου, οὔτε τὸ ἀντίτιμον τοῦ Πρόκοντος· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ Ξεσπαθώματος διαθέσεις σου·) *Γ. Ἀθανασιάδην* (ἔστειλα·) *Ἰωάννναν Γρέϋ* καὶ *Πάλλουσαν Καρδίαν* (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἀπὸ κοινοῦ γραφεῖσα ἐπιστολή σας·) *Μικρὰν Περιηγήτριαν*, *Ἐθνικὸν Λύκειον* (τώρα μόλις θὰ λάβῃς κάτι παλαιὰ τετράδια, διότι τώρα μόλις ἔμαθα τὴν διεύθυνσίν σου ἀπὸ τὴν ἀδελφήν σου·) *Δελφίνα τοῦ Εὐξείνου*, *Φαίδρα Λ. Σαμαρτζίδην*, *Χρυσοῦν Βέλος*, *Ὑλιδλουσσον Πρωΐαν*, *Ἀρλεκῖνον* (ἔστειλα·) *Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν*, *Πέτρον Πολιτάκην* (ναί· ἀλλ' ἐὰν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς ὅλας τὰς προτεινομένας λέξεις·) *Νύμφην Καλυψὼ*, *Μαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς*, *Ναΐάδα* (ἐμπρὸς λοιπὸν ! νὰ σε ἰδῶ ! πολὺ μοῦ ἤρεσαν ὅτα γράφεις κατὰ τῶν κολάκων·) *Μιτυληναῖον Ἀρίωνα* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν θερμὴν ἀγάπην, καθὼς καὶ τὸ *Ὠραῖον Γριαντεφιλλάκι* ποῦ σ' ἔκαμε νὰ μου γράψῃς·) *Δὶρκ Πέτερς* (ἔστειλα·) *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα* (ἔστειλα τὴν ἐπιστολήν σου·) *Τί με μέλει* (ναί· ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἐνταμείψω τοὺς προθύμους ;) *Χρυσοῦν Ἀστρολάβον* (πραγματικῶς, πολλοὶ ἀλλάζουν ψευδώνυμα αὐτὴν τὴν ἐποχήν, ἴσως διότι πλησιάζει τὸ νέον Ἔτος·) *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Ἀλέξανδρον Πάγκαλον* (ἔστειλα·) *Ἀνακατσούραν* (καλὲ σεῖς περνᾶτε θαυμάσια εἰς τὸ Σχολεῖον ! ἔθωσα τὴν πρὸς τὸν Ἀνανίαν ἐπιστολήν σου·) *Μαρίαν Ε. Σταματοπούλου*, *Τσουκνίδαν τῆς Τερψιθέας* (καὶ διατί; πῶς ἔρχονται τόσοι ἄλλοι ;) *Ἀδριάναν Ν. Βλασσοπούλου*, *Ζήτην* (δὲν τὴν ἔλαβα· μήπως εἶχεν ἀνεπαρκὲς γραμματόσημον; ἐξέτασε εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον·) *Νεστραδδὶν Χόντζαν*, *Μεσολογγιτάκι* (ἄ, ὄχι, ἡ Πέπισα δὲ εἶνε καθόλου εὐχαριστημένη· ἤκουσε τόσα παράπονα !) *Φιλέρημον Ἴον* (καὶ ἂν τὸ νέον μυθιστόρημα θὰ εἶνε ἀκόμη καλλίτερον ;.. ἐλπίζω ὅτι ἡ ζάλη σοῦ ἐπέρασεν ἀμέσως·) *Δακρίταν*, *Ι. Γ. Κατζιᾶν* (χωρὶς δραχμὴν ; ὄχι·) *Χρυσωμένην Ἀνατολήν*, *Κόδρον* (εἶδες πλέον τί σου ἀπήντησα·) *Δ. Π. Δρίβαν*, *Ἥρωα τῆς Σύρου*, *Μαραθώνιον Δρομέα*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *21 Νοεμβρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 9ῃ Ἰανουαρ

Ο (ἀριθμὸς τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ πρέπει νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κωλύεται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φυλλάδιον, ὃν ἕκαστος περιέχει 24 φύλλα καὶ τιμᾶται 3φ.)

---

742. Λεξιγρίφος.

Ἕνα . . . μὲ θιὸν καὶ μ' ἄνθη ἂν ὦ λύτα, τὸν [τυνδέσῃς
Κρέτος ναυτικὸν, γεννᾶιον, παρευθὺς θὲ ποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Κλειοδένους Γ. Φιλαρέτου

743. Στοιχειόγριφος.

Ἔναν καιρὸ ἡ ρᾶχη μου ἦτον θεοῦ κοιτίδα·
Ἀλλ' ἂν μ' ἀλλάξῃς τὴν οὐρά,
Γίνεται ἀμέσως μιὰ χαρὰ
Τάρος καὶ ξυλοκρέββατο 's ἀμέτρητη μαρίδα !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνουσίου

744. Ἀναγραμματισμός.

Ὅπως εἶμαι ἂν μὰ ρήσῃς
Εἰς τὰ ζῶα νὰ με γυρεύῃς.
Ἂν με ἀναγραμματίσῃς,
Τότε πολὺ μὲ μαγειρεύεις.

Ἐστάλη ὑπὸ Νίρωνος Μ. Μπουρίδου

745. Αἴνιγμα.

Μὲ τὸ *εος* εἶμαι ἄστρον,
Μὲ τὸ *εία* ἐπαρχία,
Μὲ τὸ *ιας* δὲ *πρ*ρφήτης·
Εὕρε τώρα καὶ τὰ τρία :

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψαλλοντος Ρόδου

746 Μαίανδρος.

```
*****   *****   *****
  *     *   *   *   *
  *     *   *   *   *
  *     *   *   *   *
  *     *****   *****
```

Νίντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰ ἀναγιγνώσκεται κατὰ σειρὰν : ἀντωνυμία, χώρα τῆς Ἀσίας, μέγα προτέρημα, οὐράνιον σῶμα, μέλος τοῦ σώματος, θεά, οὐράνιον σῶμα, φαινόμενον ἀτμοσφαιρικὸν ἢ θαλάσσιον, πτηνόν, σορός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγιναίας Ἀθηνᾶς

747. Περόνη.

```
*   *   *
*   *   *
*   *   *
* * * * *
    *
    *
    *
    *
```

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰ ἀναγιγνώσκεται : καθέτως ὁ ἀσημος θαλασσοπόρος, ὀρζοντίως λίμνη ἐν Ἑλλάδι· δεξιᾷ ἀθλητικὸν γύμνασμα ; ἀριστερᾷ Θεὸς τῶν Βαβυλωνίων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπάτριδος Ἰάδος

748. Πρόβλημα.

Παιδίον ἐρωτηθὲν πόσων ἐτῶν εἶνε, ἀπεκρίθη: Ἐὰν ὑπερβῶ τὰ 12 ἔτη κατὰ τόσα, ὅσα μοῦ λείπουν, θὰ ἔχω ἡλικίαν διπλασίαν τῆς σημερινῆς. Πόσων ἐτῶν εἶνε ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πειραιοῦ τῆς Ἐρήνης

749.—753. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ *δύο* οἱωνδήποτε γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' *ἑνὸς* ἄλλου, κάνοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις.

Σιγή, *σινδὼν*, *σκαφίς*, *σκεῦος*, *Ἄννα*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρεχαγουρευοπούλου

754. Φωνηεντόλιπον.

★—αρκπ-κ-τ-πτχν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀκοιμήτου Ἀχδένοῦ

755. Γρίφος.

Μ χ Θ μυαλὸ, μυαλὸ, μυαλό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λειθαλοῦς Ρόδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 28 Ἰουλίου ἐ. ἔ.

560. Ἀπολλώνιος (Ἀπόλλων, Ἴος). — **561.** Φλάκκρα (φα, λα, κρά). — **562.** Ἤτοι, Οἴτη. — **563.** ΝΑ ΠΟ-ΛΕ-ΩΝ ΠΟ-ΤΕ ΡΟΣ ΛΕ-ΡΟΣ ΩΝ **564**

```
Ν
Υ Ε Λ
Ν Ο Ι
  Π
  Τ
  Ο
  Λ
  Ε
  Χ Μ Α
  Ε Λ Ο Η Ν
  Χ Ρ Σ Γ Ν
  Π Ο Ο Σ
  Ι Σ
```

565. ΑΜΦΙΠΟΛΙΣ μῦσος, Φίλιππος, ἵππος, κόλος, Ὄστα, λίπος, Σάμος. — **566-567** Ἰ, *Νῆσος*, νόσος, κόσος, πόσις, *πόλις*. — 2, *Αἶξ*, αἶξ, ἄς, πᾶς, ποῦ, παῖ, ποῖ, ποῦ, πούς, *βοῦς*. — **568-572.** Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμματος Κ σχηματίζονται αἱ λέξεις : ὄρκος, *παρίς*, *κορμός*, *φάκελος*, *κάλυξ*. — **573.** Ἡ Μέκκα (μὲ Κ). — **574.** ΙΑΣΩΝ (1, κρίος. 2, Κασ Ἀρεια. 3 Μεσ Σήνη 4, ΚΩς. 5, ἵνα). — **575.** Ἡ κλίμαξ ἔχει 119 βαθμίδας. — **576.** Εἰ χωλῷ παροικήσῃς, ὑποσκάζειν μαθήσῃ. — **577.** Κακῆς ἀπαρχῆς γίνεται τέλος κακόν. — **578.** Μέτρησον πρῶτα, ποίησον εἶτα.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1898